

Euphonia

Revistă de cultură muzicală Editată de Filarmonica Pitești ● Nr. 11-12, iulie-decembrie 2016 ● 3 lei

M-am simțit întotdeauna apropiat de Filarmonica Pitești, alături de care am concertat încă de la începuturile acesteia. Colectivul de profesioniști de pe scenă și din conducerea acestui organism și-a pus amprenta, atât pe calitatea concertelor, cât și pe dăruirea cu care îi simt că își fac meseria, fie că este vorba despre artiștii instrumentiști ai orchestrei, ori despre cei care conduc cu pricepere destinele Filarmonicii.

Concertând, în urmă cu puțin timp, pentru prima dată în cadrul stagiunii 2016-2017, am avut marea bucurie să văd pe viu noua sală a Filarmonicii și mărturisesc că n-am crezut că a ieșit atât de bine. Mă refer aici la acustica minunată a sălii de concerte și nu în ultimul rând la funcționalitatea și modernitatea acesteia. Vă felicit din inimă și doresc publicului meloman piteștean să petreacă cât mai multe clipe minunate în această sală, asigurate de orchestra Filarmonicii !

Cu prietenie,
Gabriel Croitoru

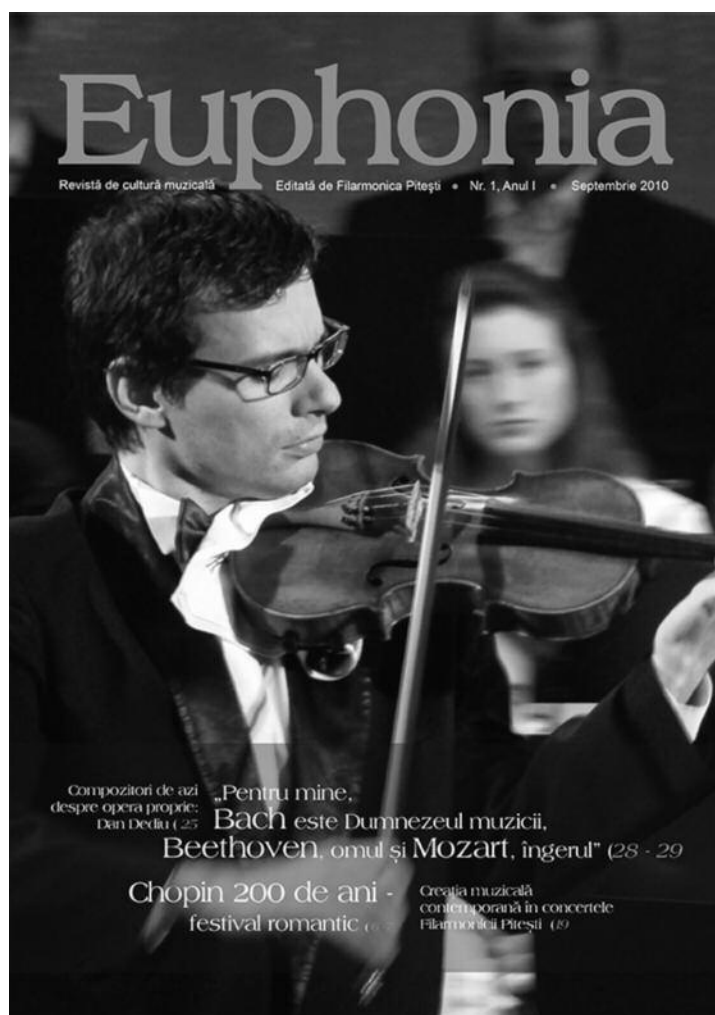

Euphonia

Revistă de cultură muzicală

Editată de Filarmonica Pitești

Apare sub egida Consiliului Local al Municipiului Pitești
și a Primăriei Municipiului Pitești

Din sumar:

- În sau dincolo de caietul-program?
- Când muzica ia locul (Nobelul) poeziei...
- Enescu, dirijorul
- Dirijorul de fosă. Studiu de caz personal
- Școala românească de corn
- Muzica zilelor noastre
- Remember Daniel Codăuș
- Jovem Orquestra Portuguesa

Euphonia

Director fondator și redactor-șef: Jean Dumitrașcu
Redactor asociat: Adrian Simeanu

Secretar de redacție: Simona Fusaru
Fotograf: Raluca Georgescu

Tipar: SC Argeșul liber SA
Redacția: Filarmonica Pitești, Calea București nr. 2, Pitești
Tel. 0248.220111, email: filarmonica@filarmonicapitesti.ro

Autorii textelor publicate poartă răspunderea lor, potrivit legii.

În sau dincolo de caietul-program?

Dragă melomanule, poate, uneori, ai nemulțumiri în privința caietului-program, nelipsit, firește, la niciun concert. Ai vrea mai puțină analiză muzicologică a lucrărilor cântate și mai multe informații inedite despre compozitor, dirijor și solist. Nu știu dacă o fi bine, dar îți propun un experiment. Mărturisindu-ți unele amănunte din viața mea. Ca tu să mă cunoști nu doar prin date seci. Și să decizi apoi dacă așa ceva ar fi binevenit în amintitul caiet...

M-am născut într-o noapte de vară, sub influența Lunii. Ceea ce m-a făcut cam visător. Într-un loc moldav binecuvântat, numit Piatra Neamț. Unde râul Bistrița și munții apropiați de casă (Cernegura, Cârloman, Cozla) mi-au fost perimetrul de joacă. Dar și suport pentru cuprinderea nemărginirii la care aspir încă. Precum și- un îndemn pronunțat pentru călătorii. Mi-a hărăzit Dumnezeu sănătate, minte ageră și iscoditoare, ambiție și putere de muncă. Nu în ultimul rând, talent muzical, moștenit, probabil, de la părinți.

La trei ani, mă jucam cu vioara tatălui și cântam din gură cât era ziua de lungă. La cinci ani, eram deja pe scenă, îmbrăcat în costum popular și-o ziceam cu foc. Apoi, către șapte ani, dirijam corul grădiniței. O arată poza. Am urmat școala elementară de muzică, proaspăt înființată-n oraș. Mai departe, fiind istoria menționată-n caietul-program...

Ceea ce merită însă aflat în context, e că, pe la zece ani, fără a ști ce-i o orchestră, am avut REVELAȚIA că voi deveni dirijor. Această minune mi-a dat elan, încredere, răbdare și dorință de muncă. Nu am sperat că voi ajunge să dirijez, ci am știut! În toată această poveste, vioara, studiată cu sârg, nefiind un scop, ci un mijloc de a ajunge la muzică. Pare curios, dar cânt mai bine la ea de când sunt dirijor...

Am avut parte de profesori buni. Astfel încât am verificat pe pielea mea zicerea veche potrivit căreia magistrul vine singur la discipol, când acesta-i pregătit pentru o nouă etapă. M-au

ajutat profesional și dezinteresat câțiva OAMENI, care au crezut în mine. Eu încercând azi a plăti acest bine procedând la fel...

Dirijatul este modul meu de viață, în care mă cufund adesea total. Noroc că familia mă înțelege și mă iartă dacă-s absent de lângă ea cu gândul sau făptura. Am cunoscut din plin bucuria și tristețea. Sărăcia și îndestularea. Fericirea și deznădejdea. Iubirea, și nu ura. Toate ajutându-mă să simt și mai mult muzica. Am mai și greșit, dar LUBIREA îmi călăuzește viața și activitatea artistică. Neîndoielnic și cu folos!

Ar mai fi, desigur, atâtea de spus. Tu, melomanule, socoți că asemenea destăinuiri ar trebui să apară într-un program de sală? Oare n-ar fi preferabil ca artistul să rămână învăluit într-o aură de mister și să conteze doar prestația scenică? Dă de știre neapărat, după ce-ai citit rândurile astea de suflet. Părerea ta contează...

Alexandru Iosub

„România are mult prea puțini violoniști foarte buni” (9-11)
Operă & Operetă (2) Seară de jazz (24)
Fascinația nălului (29) Omagiu lui Dinu Lipatti (4-8)

„Din orice se poate face muzică” (25)
De la muzica ușoară la arta lirică (14) Marin Constantin (8)
Bartok-Enescu în interpretarea a doi muziceni maghiari (30)

La Festivalul Enescu 2011 (4-7)
Marin Constantin, dir. orul vizionar și cutezător (8-13)
Florin Căroitoru, interviu cu violonistul (14-21)
Noe al sunetelor (52-53)

Eminescu în premieră mondială absolută (4)
Filarmonica Pitești a împlinit 5 ani (26)
Royal Daria (38)
„Sergiu Celibidache” prima ediție a festivalului (40)

Când muzica ia locul (Nobelul) poeziei...

Într-o perioadă de schimbare la față a lumii, ipostazele noi pentru om, firesc, nu lipsesc. Fie ele rezultatul metamorfozelor de grup ori doar simple modificări de atitudine individuală. Ca ecou al manifestărilor de nonconformism social și artistic din coloniile primilor hipioți europeni, va răbufni și în America deceniului șapte al veacului trecut o mișcare culturală și socială de amploare. Cunoscută și recunoscută drept „Flower Power”. O mișcare de protest, înainte de toate, față de războiul din Vietnam, lumea agresivă din spatele lui, oroarea și teama determinate de el și de criza inerentă. Printre susținătorii acestei ideologii, alături de scriitorii Jack Kerouac și Allen Ginsberg, s-a aflat și-un puști minune, provenit dintr-o familie de evrei sovietici emigrați. E vorba de Robert Allen Zimmerman, știut ca Bob Dylan. Nume artistic preluat de la idolul său, poetul galez Dylan Thomas. Textele avangardiste, militante, alunecând uneori spre absurdul suprarealist, au fost reacția rebelului cântăreț nord-american la impasul existențial în care se poticniseră mai toate segmentele vremii. Ecourile protestului durând mai mult decât acesta. Poate chiar și-n zilele noastre...

Bob Dylan, proaspăt laureat Nobel, e nu numai vocalist prolific, ci și poliinstrumentist (chitarist, pianist, organist, muzicuțist), pionier în domeniu. Folosește chitara electrică din 1965, înainte de marele Jimi. Oscilează totodată între poezie și muzică, multe dintre melodii aparținându-i și definindu-l. Unele fiind compuse pentru vedetele timpului (Joan Baez, Manfred Mann, The Byrds, Jimi Hendrix, Bryan Ferry ș. a.). Ce compune și ce cântă el vine și c-o încărcătură estetică neconformă cu reguli specifice consacrate. Proza lui poetică (așa-zisul roman „Tarantula”) împinge mult mai dreptate limitele libertății de exprimare, în dauna înțelegerii și acceptării imediate. Este, probabil, creația lui scrisă de căpătâi. Căreia i se alătură un prim volum de memorii (apărut în 2004), dar și câteva opuri de

poeme („Songbook”, 2001, „Lyrics”, 2004, 2008, „Forever Young”, 2008). În balanța-i artistică atârând și cele peste cincizeci de albume înregistrate live ori în studiouri, precum și destule compilații. Toate reprezentând amestecuri de genuri și varii abordări stilistice, neîndoielnic interesante, ce confirmă constant și onorant titlul-deviză menționat mai sus: „mereu tânăr”. Adevărat manifest pentru

vindecarea spirituală și perpetuarea ei. Izvorât din acea insolită atitudine artistică ce-l însoțește întotdeauna, peren.

Creația lui (muzical-poetică) este, indiscutabil, una echilibrată. Iar el, la 75 de ani, tânăr se arată. Pe măsura melodiilor sale nenumărate, de lumea întreagă și mâine ascultate. Fiindcă muzica poate face de una singură legea unei culturi. Uneori, chiar fără știrea poeziei. Ca anul acesta?

Codruț Radi

O fuziune benefică

Jazzul e una dintre cele mai importante contribuții ale Americii de Nord la cultura universală, dar și cea mai spectaculoasă aventură a muzicii. Născut într-un creuzet multiethnic din New Orleans (Louisiana), el poartă gena multiculturală a zonei, amestecată cu influențe clasice europene și o libertate de exprimare ce permite fuziuni cu orice fel de muzică. E relativ tânăr în comparație cu alte genuri multisekulare și a trecut prin sute de ani cu dezvoltarea apartenenței la cea mai mare democrație din lume. A generat stiluri de maximă popularitate (swing, bebop). Sau academice și de avangardă (cool, free). Prințând rădăcini în toate spațiile geografice și devenind planetar.

În zilele noastre, jazzul nu mai este doar american. Fiindcă există și în

Europa ori Asia, din belșug. Ca să nu mai vorbesc de cel latino, tot mai proeminent. Muzicieni din cele mai diverse locuri ale Pământului topind de la o vreme, într-însul, tradiții folclorice locale, moșteniri arhaice sau genuri muzicale tribale. Așa ivindu-se etnojazzul, ce a ajuns azi, prin creativitate și diversitate sonoră, la o consacrare internațională irefutabilă. Fiind nelipsit din marile festivaluri. Nume sonore, precum Grappelli, Reinhardt, Galliano, Barbieri, Jobim, Sandoval, Valdés, Rubalcaba, Moreiro, Purim, Hamasyan, Youssef, Gurtu, Sissoko, Dibango, Stefanovski, Izmaylov și alții, au intrat deja în panteonul mondial al jazzului, ca promotori și virtuozii ai stilului. Dintre români, amintesc pe Oschanitzki, Răducanu,

Târcolea, Tavitian, Simion, Tiberian, Balkanamera. Cu siguranță, nu singurii.

Abordarea folclorului a creat, totuși, aprige controverse, conservatorii pledând pentru interpretarea clasică a jazzului, cât mai aproape de original. E, însă, o poziție epigonică, întâlnită încă și astăzi. Distructivă pentru creativitatea și identitatea artistică. Etnojazzul fiind chiar o formă firească și benefică de exprimare muzicală. În susținerea căreia, îmi vine în minte, ce a zis Al Di Meola într-un interviu dat înaintea unui concert, în România. Întrebat fiind ce sfat oferă jazzmanilor noștri, el a răspuns nici că se poate mai nimerit: „atunci când cântă, să îți dai seama de unde vin!”.

Corneliu Stroe

„Actualizarea” spectacolului clasic

Spre bucuria mea, spectacolul muzical (operă, operetă, musical, balet) se bucură de un interes din ce în ce mai mare. Marile teatre de operă vând biletele cu o stagiune înainte. Rezervările online facilitează achiziționarea acestora din orice colț de lume. Turismul cultural a luat o amploare nebănuită. Iubitorii lui se reunesc în asociații ce organizează excursii cu scopul declarat de a viziona o premieră sau alta, pe diverse meridiane.

În această efervescență binevenită, spectacolul liric trebuie să țină pasul cu timpul pe care îl trăim. Ideea vehiculată cândva, potrivit căreia opera și opereta ar fi depășite, a apus definitiv. Fiindcă, niciodată, ele nu pot fi vetuste. Într-o eră a sincretismului care ne înconjoară, un spectacol ce reunește muzica, dansul, poezia textului, arhitectura decorului și expresivitatea costumului este complex și atractiv. Forma de prezentare se schimbă neîncetat, mai ales datorită

dezvoltării tehnice de scenă: lumini inteligente, ecrane cu leduri, modalități noi de sonorizare, filmul, care intră din ce în ce mai hotărât în arsenalul realizatorilor. Toate creând mijloace de exprimare de neimaginat cu puțini ani în urmă.

Desigur, aici intervine discernământul regizorului, al scenografului, al maestrului de sunet și lumini, astfel ca ele să poată fi folosite în beneficiul spectacolului și-al mesajului ce se vrea transmis. Dar, realizatorii de care ziceam pot fi copleșiți când nu le stăpânesc cum se cuvine și transformați într-un „ucenic vrăjitor” depășit de mașinăriile din jur. În aceste condiții, apărând atât spectacole memorabile, cât și încercări rămase la faza de... încercare.

Despre toate acestea, pornind și de la experiențele mele pe marile scene, altădată însă...

Felicia Filip

Johnny trăiește în noi...

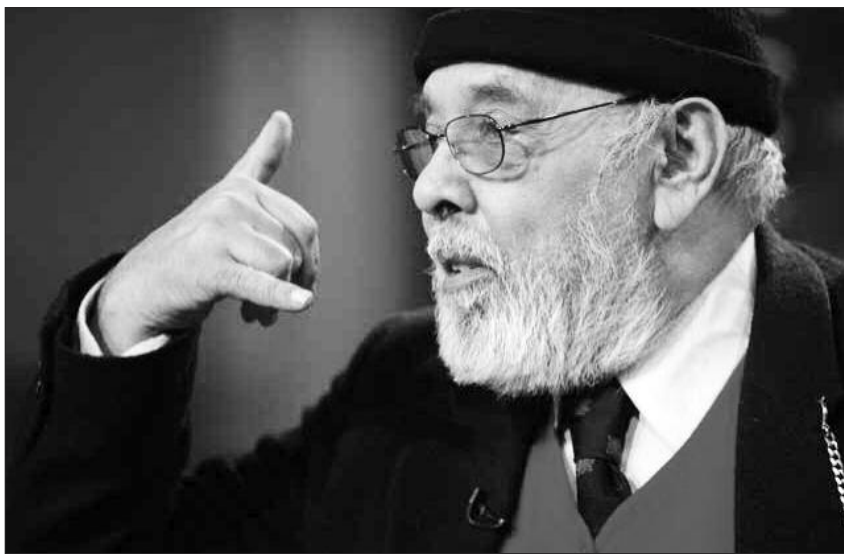
Artistul adevărat nu dispare niciodată, atâta timp cât spiritul său dăinuie în amintirile contemporanilor, prin creațiile lăsate posterității, dincolo de momentul fatidic al finalului efemerei existențe pământenă. La 19 septembrie 2011, Johnny Răducanu ne părăsea, cu numai două luni și jumătate înainte de împlinirea vârstei de 80 de ani...

Un titlu de noblețe și atributul de „monstru sacru” fac casă bună chiar și în domeniul jazzului. Al cărui lexicon apare plin de „duci” (Duke Ellington), „conți” (Count Basie) și „regi” (Nat King Cole). Particula nobiliară „de”, ca și ortografia insolit levantină a prenumelui, atribuite lui „Giohny de Răducanu”, aparțin unui notoriu om de literă, Nicolae Breban, care, ca și multe alte auguste personalități ale spiritului românesc – să-i amintim doar pe Nichita Stănescu, Fănuș Neagu, Andrei Pleșu, Pascal Bentoiu, Dan Grigore, Sorin Dumitrescu (autorul atât de inspirate afirmații „Johnny Răducanu a introdus în jazz instituția autohtonă a oftatului”), Nina Cassian, Cornel Todea, Dumitru Capoianu, semna mărturii de admirație într-un număr de la finele anului 1991, al revistei „Contemporanul”, ce l-a aniversat pe artist în mai multe pagini, la șase decenii de viață. Unii dintre ei declarând că au descoperit și cunoscut jazzul grație lui Johnny, că sunt onorați a-i fi prieteni și-l apreciază pentru inteligența vie, franchețea necontrafăcută și generozitatea emanând din marele lui suflet. Între numeroșii săi fani se înscriu câțiva intelectuali și artiști de marcă, precum Mihai Șora, Nicolae Manolescu, Alexandru Paleologu, Ion Caramitru, Victor Rebengiuc, Irina Petrescu, Alexandru Tocilescu, Miriam Răducanu, Horia Bernea, Stelian Tănase, Răzvan Theodorescu, Marina Constantinescu, dar și colegi de vocație, ca Richard Oschanitzky, Mircea Tiberian, Adrian Enescu, Harry Tavitian, Alin Constanțiu, Iosif Sava, Adrian Iorgulescu, lista putând continua, desigur. Un impact la fel de elocvent l-a avut și asupra publicului larg, fiind înzestrat de Cel de Sus cu harul comunicării. Și-a definit existența ca o ardere continuă, punctată de momentele fierbinți ale întâlnirilor live cu melomanii pe care i-a iubit, i-a respectat, i-a convins, i-a sedus cu toată ființa sa. Cel mai amplu concert de jazz urmărit vreodată în România (a se citi „regal de feeling”), organizat la 02 decembrie 2001, cu prilejul prăznuirii a 70 de ani de viață, a dovedit din plin aceste aserțiuni.

Născut în Brăila, la 01 decembrie 1931, Johnny Răducanu a urmat studii liceale muzicale la Iași și Cluj, apoi cursuri universitare la Conservatorul „Ciprian Porumbescu”, din București, la clasa de contrabas a profesorului Iosif Prunner. Încă din anii studenției s-a afirmat ca un instrumentist redutabil și un inspirat improvizator, conlucrând cu cei mai buni muzicieni ai momentului. A colaborat cu Radiodifuziunea Română, a fost membru al Orchestrei „Electrecord”, al Trioului Jancy Körössy și al vestitului Cvintet de Jazz „București” (alături de saxofoniștii Dan Mândrii și Ștefan Berindei, de pianistul Marius Popp și bateristul Eugen Gondi), formație cu care a susținut nenumărate concerte și a efectuat înregistrări. A participat (cu Orchestra „Electrecord”) la Festivalul Mondial al Tineretului, de la Moscova (1962), dar și la Festivalurile Internaționale de Jazz de la Varșovia și Praga (1968). A cântat în Berlinul de Est, cu „Freetetul” lui Oschanitzky, în 1969. A fost nelipsit de la toate festivalurile românești de jazz, începând cu cele de la Ploiești și continuând cu cele de la Sibiu, Brașov, Costinești, Cluj-

Napoca, Iași, Galați, București, Satu Mare, Craiova, Arad, Gărzana. Grupul său stabil, numit „Johnny Răducanu & Friends”, cuprinzându-i, alături de el ca pianist, pe Alin Constanțiu (clarinet, saxofoane), Nicu Dumitrescu (trombon), Jean Stoian, alternativ cu Marian Georgescu (chitară), Pedro Negrescu, alternativ cu Eugen Tegu (bas), Tudi Zaharescu, alternativ cu Paul Man (baterie), Teodora Enache (solistă vocală).

Dar pentru „Mr. Jazz of Romania” – cum l-a numit jazzologul american Leonard Feather – importantă a fost și componistica. Față în față cu pianul și masa de scris, Johnny Răducanu a șlefuit cu minuție de artizan lumi de frumusețe

sonoră ale căror titluri ar configura ele însele un poem. Creații ca, de exemplu, „Blues Unison”, „Jocul țambalelor”, „Octombrie Song”, „Tescani”, „Mâinile olarului”, „Pe Olt”, „Hora Bucureștilor”, „Rapsodia carpatină”, „Omagiul lui Duke Ellington”, „Basie Blues”, dar și multe altele, tipărite în volum de Editura Muzicală a Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România și apărute pe discuri nu se nasc în fiecare zi. Poartă amprenta de neconfundat a inflexiunilor și ritmurilor autohtone, unele fiind preluate în repertoriu chiar de jazzmani străini.

În 1987, a întreprins o călătorie de trei luni în SUA, conferențind la universități locale, susținând recitaluri, vorbind despre jazzul românesc și exponenții săi ca invitat în emisiuni radiofonice de anvergură. Mai apoi, revenind în mai multe rânduri pe tărâm american, ca reprezentant al genului din țara sa. De altfel, Johnny a primit din partea ambasadorului SUA la București, Harry G. Barnes jr., chiar o diplomă ce-l califica drept „cel mai important promotor al jazzului românesc în America și al jazzului american în România”. Adăugându-se și ea numeroaselor premii, titluri și distincții acordate, în timp, de felurite publicații și instituții.

La 25 octombrie 1997, devine cetățean de onoare al municipiului natal Brăila, iar numele său este înscris pe genericul Festivalului-Concurs Internațional de Jazz de acolo. A lăsat în urmă două cărți, „Singurătatea, meseria mea” și „Țara lui Johnny”. La cinci ani de la trecerea în nemurire, continuă să trăiască în conștiința celor care l-au cunoscut și apreciat pentru muzica sa lăsată posterității...

Florian Lungu

Eu și folkul, pe scurt...

Cred că sunt în măsură să scriu despre el. Având în vedere că primul contact cu chitara s-a produs în anul de grație 1968. Pe când eram licean. Cântam piesele lui Mircea Florian, Bob Dylan, John Denver ș.a. În 1975, am câștigat „Premiul pentru cea mai bună transpunere muzicală a unei poezii din lirica românească”, la „Primăvara baladelor”. Cu o compoziție pe versurile lui Nicolae Stoian, „Fondul principal de sentimente” (existentă și azi în fonoteca Radio). Imediat după, fiind cooptat în Cenaclul „Flacăra”, în cadrul căruia am activat până în 1980. Aici i-am văzut pe mulți care cochetau cu genul, dar nu le-a surâs la toți norocul. Două nume menționez, cu teimei, în aceste rânduri: Victor Socaciu și Ducu Bertzi...

Trecând anii, folkul a evoluat, inevitabil. Au apărut grupuri practice. Treptat s-au folosit instrumente electronice. Și s-au introdus orchestrații. Personal, rămân însă la „clasicism”. Adică, la poezia de calitate și cu mesaj. La chitara rece și voce. Dacă ai realmente ceva de spus în materie, e suficient. Un exemplu elocvent, Georges Brassens. Un om, un glas, o chitară și, uneori, un contrabas. Nimic electronic, dar săli arhipline. Căci întotdeauna avea de transmis și-o făcea din plin...

Am participat un timp la „Folk fără vârstă”. Un concurs binevenit prin școli bucureștene. O bucurie a sufletului, văzând „la lucru” tineri și foarte tineri interpreți. Care renunțau pentru câteva ore la internet, dedicându-se genului cu elan. Apoi, să precizez se cuvine că am prezentat o vreme și festivalul „Om bun”, din Capitală. Făcând parte, totodată, și din juriul deja menționatei „Toamne a baladelor”. Ce-au adus pe scene talente, piese noi, precum și speranța că are cine să ducă mai departe cântul acesta plin de melodie, poezie, umor și lirism...

Cât despre mine acum? Sunt la fel de credincios prietenei mele, chitara, ce nu m-a trădat niciodată. Degetele se-așează pe grif în acorduri și cântecele țâșnesc fără greutate. Iar gândul poartă constant un îndemn: haideți alături, confracți „dinozauri”! Și voi, „lupii tineri” ai zilei! Ca flacăra folkului să ardă în continuare prin noi. Merită cert și cu folos ales...

Eugen Cristea

Dirijorul de fosă.

Studiu de caz personal

Aș începe spunând că protagonistul povestirii (și semnatarul ei) este dirijor la un teatru liric ce va sărbători în curând șase decenii de la înființare. Povestea lui, ca a oricărui alt dirijor, începe odată cu studiul artei dirijorale în Conservator. Acolo, călăuzit de un profesor cu experiență și renume, tânărul ucenic face primii pași pe cărările întortocheate ale muzicii simfonice. Cu gândul la Karajan, Celibidache, Bernstein sau alți zei ai baghetei, anii facultății trec, aducând un bagaj mai mult sau mai puțin bogat de lucrări din această sferă artistică. Surpriza apare în ultimul an de facultate. Când maestrul îndrumător își aduce aminte de un gen în ochii multora perimat: *opera*. Dacă nu mă-nșel, prima

operă studiată a fost „La Traviata”, de Verdi. La prima vedere, partitura arăta destul de consistentă, fiind comparabilă cu o simfonie de Mahler sau Bruckner și prezentând o oarece atracție. Dar, după o primă lecturare, dezamăgire! Ce profunzime bruckneriană? Nici pomeneală! Expresia directă a sentimentelor specifice muzicii de operă se releva la fiecare pas. Franchețe sau lejeritate frivolă (comparativ cu abstractul simfonic)? Apoi, a apărut „Rigoletto”. În mintea mea, altă trăznaie verdiană. Neînțelegând eu atunci prea bine aceste incursiuni ale profului nostru în lumea operei...

Soarta a făcut ca, după terminarea studiilor, postul de dirijor de filarmonică să nu fie disponibil nicăieri în țară. Astfel

că, mai de voie, mai de nevoie m-am trezit lucrând (temporar, mi-am zis) ca dirijor de fosă într-un teatru liric. Toți colegii cu care mă întâlneam ulterior îmi spuneau că sunt norocos de vreme ce mi-am găsit un loc de muncă. Dar, vai, din fosă, lucrurile se văd altfel. Fiind foarte greu pentru cineva pregătit ca *jucător* să se trezească peste noapte *arbitru*. De fapt, în fosa teatrului începi o nouă școală. Înveți că rezultatul și, implicit, succesul final nu depind doar de tine. Ci de munca în echipă, de aportul fiecărui colectiv implicat (orchestră, cor, balet, mașiniști) sau al fiecărui individ în parte (solist, maestru de cor, scenograf, regizor). Mai înveți să simți bucuria reușitei spectacolului când protagonistul serii, solistul vocal, cu ochii înlăcrimați de freamătul aplauzelor, coboară privirea spre tine, cel din fosă. Care l-ai susținut ori de câte ori a fost cazul, în beneficiul global. Am învățat să fiu în slujba binelui comun, lăsând la o parte multe din ideile mele pentru a face loc ideilor celorlalți. Am învățat că nu dirijorul este centrul atenției publicului de operă, ci scena. Și povestea ce se petrece pe scenă, cu eroii săi vizibili (soliști, cor, balet). Dirijorul și orchestra nefiind la vedere. Fosa devine interesantă abia la pauză, când priviri curioase caută a identifica făuritorii magmei sonore instrumentale, fără de care ceea ce se întâmplă pe scenă n-ar fi posibil. Toate acestea nu le cunoști dinainte și îmi dau seama acum, după aproape douăzeci de ani în fosă, că dirijorul de operă nu se făurește în conservatoare, ci în cabinele de repetiții și, evident, în spectacolele teatrelor de profil...

Închei povestea cu un gând pentru dirijorii tineri care bat la porțile afirmării: opera e precum un orologiu. Cadranul ceasului, cu limbile și orele, reprezintă scena. Mecanismul din spatele cadranului, ascuns privirii, reprezintă sălașul dirijorului, alături, desigur, de alte compartimente și ele invizibile. Așa că celor cu vise de glorie muzicală la pupitrul orchestrelor simfonice le sugerez măcar un scurt popas pe scenele lirice, pentru a se adăpa, benefic, din smerenie și iubire...

Mircea Holiartoc

Un obicei profesional

Mă uit la ceas: mai e un minut. Lângă intrarea pe scenă, colegii instrumentiști, strânși în grupuri mici, discută de una, de alta. Îl caut cu ochii pe Dănuț, concertmaestrul de la filarmonica noastră. Îl zăresc și mă apropiu de el. După ce încheie discuția, se uită la mine și-ntreabă dacă intrăm. Îi răspund afirmativ și pornesc înspre scările ce duc la cabină, ca să-mi iau bagheta. Aplauzele din sală sunt semnul că orchestra a pătruns pe scenă. Odată încetate acestea, aud tonul pentru acordaj preluat de oamenii ei și mă grăbesc să ajung la ușa dintre hol și scenă. Încetează acordajul și se face liniște. Moment în care Grigore, responsabilul de scenă, îmi deschide ușa. Parcurg distanța până la podium aruncând priviri în sală. Ajung la el, dau mâna cu concertmaestrul, după care mă aplec către public. Totul pare simplu și firesc, însă pentru mine, ca dirijor, acești pași sunt foarte importanți. Încerc să fiu atent la orice detaliu, în concepția mea, pregătirea actului muzical fiind și ea componentă a concertului simfonic, în mod cert...

Toate acestea am început să le-
nșeleg după ce am ascultat la radio un

interviu cu marele Celibidache, acum vreo douăzeci de ani. Când am absolvit Conservatorul din Cluj-Napoca și făceam primii pași ca artist instrumentist. El, faimosul dirijor, rostind o frază ce mi s-a întipărit în minte: "se întâmplă când se întâmplă pentru că nu se întâmplă întotdeauna". Dragostea mea pentru muzică și actul creator, unic în felul său, împreună cu aceste vorbe ale maestrului m-au împins să dau o nouă admitere la Conservator. Ca să studiez dirijatul, chiar cu un fost student al lui Sergiu Celibidache. Binecunoscutul și prețuitul nostru Petru Sbârcea. Anii de facultate trecând cu mine mereu preocupat să descifrez acea frază din interviu...

Spuneam că, în liniștea de după acordaj, mai zăbovesc câteva secunde înainte de a intra pe scenă. Pare o superstiție sau un tabiet, dar nu e. Căci în intervalul acela mă simt un norocos fiindcă pot dărui publicului ceva ieșit din tiparele tradiționalului. Pentru mine neexistând acea tradiție în spatele căreia se ascund unii dirijori și instrumentiști când nu pot explica de ce fac ceea ce fac. Îmi amintesc, în context, de o repetiție cu aria "Addio del

passato", din "Traviata", de Verdi. Ce are în introducere un solo de vioară. Am observat imediat că, în partitură, era scris, negru pe alb, *doi soli*. Adică, două viori solo și nu una, cum auzeam. Am intrerupt și-am cerut să se cânte ca în materialul de pe pupitre, tipărit la Casa Ricordi, din Milano, după manuscrisul original al compozitorului. Mi s-a replicat că ar fi o prostie, deoarece, prin tradiție, se folosește doar o vioară. Nu am cedat, stăruind a se face precum a vrut autorul. Întrucât, dacă acel solo s-ar cânta la o singură vioară, recitativul în proză al solistei vocale, suprapus instrumentului, își pierde mesajul, publicul fiind atras, preponderent, de sunetul melodos al viorii. Concluzia fiind că, dacă dorim să trăim prin muzică, trebuie să contribuim la existența ei. Nu s-o reproducem șablonard și ne semnificativ, ci să transmitem, niciodată la fel, stări emoționale cât mai profunde. Consider că trăim ceva când facem ceva. Iar acest ceva e rezultatul unui trecut ce, prin prezent, e o punte spre viitor și eternitate...

Ștefan Attila Novak

Un calcul greșit

Se caută insistent în anii din urmă, ca muzica cultă să devină cât mai abordabilă pentru publicul larg. Deoarece melomanii obișnuiți cu simfonica de calitate, formați în timp grație artiștilor și spectacolelor de certă valoare, se împuținează pe zi ce trece. Tinerii, care ar trebui să le ia locul, sunt ocupați, mai degrabă, cu pokemonii ori cu like-urile pe Facebook. Din acest motiv managerii instituțiilor de profil sunt nevoiți să inventeze tot felul de concerte care mai de care mai „accesibile” și să iasă, în căutare de public, din sălile sobre, elegante și adecvate. Să schimbe fracurile cu ținuta casual și să-i înlocuiască pe Haydn, Ravel și Ceikovski cu muzica de filme la modă. Fie pe la mall, fie pe vreo esplanadă sau printre blocurile de cartier (îndeosebi în campanii

electorale). Că de, noi, artiștii, suntem în slujba comunității, iar cetățeanul *de mall*, cu tricoul suflecat și pachetul de țigări în mână, are dreptul, și el, la o felie de cultură. Managerul de filarmonică raportând astfel depășirea planului de culturalizare, la evaluarea profesională...

Din nefericire, calculul acesta este greșit. Muzica fiind menită să înalțe spiritul, să transforme omul, prin mesajul și profunzimea ei. De aceea, a o scoate în stradă nu va aduce lumea, nicicum, în sala de spectacol. Căci e mai comod să vină muzica la tine, iar tu să alăptezi pruncul pe pajiștea vreunei esplanade, decât să te îmbraci elegant și să vii să-l ascuți onorabil pe Brahms, în incinta propice unui asemenea activități de nivel intelectual neîndoielnic. Apropo, vă place Brahms?

De altfel, nici muzica de cameră nu e scutită de descinderi în derizoriu. Întrucât nu cred să mai existe nunți urbane cu pretenții, fără cvartet (din fete blonde cu rochițe roșii format) care să cânte la sosirea invitaților. E musai și la modă, nu?

Ei bine, nu! Nu aceasta e calea de a crea un public numeros și constant. Ci educația, ora muzicală obligatorie în școli. Organizarea de concerte-lecție pentru tineret și, cel mai important, ridicarea continuă a nivelului profesional al muzicienilor. Păstrarea tradițiilor marilor înaintași în domeniu: Bach, Mozart, Beethoven, Enescu, Celibidache și atâția alții. Am zis!

Filip Cristian Papa

Școala românească de corn

Considerat unul dintre cele mai dificile instrumente de suflat, cornul atinge sonorități de o claritate

trebuie cunoscuți și respectați. Profesorul Petre Nițulescu (1885-1958) a format zeci de corniști la București,

La Iași, primul profesor de corn a fost italianul Ernesto Bacanelli, în anul 1877, căruia i-au succedat frații italieni Cirillo, la începutul secolului al XX-lea. Cei care au adus un suflu nou și au pus bazele școlii ieșene de corn au fost frații Ioan și Carol Nosec, de origine cehă și Petru Onofrei, ce au marcat destinul a zeci de generații de corniști. Munca lor este continuată de profesorii Nicolae Musteață și Petrea Gîscă, care încearcă să atragă cât mai mulți tineri spre acest nobil instrument.

Școala clujeană de corn este marcată de personalitatea profesorilor Ioan Olteanu și Vasile Mureșan, dar și a corniștilor - profesori Vasilică Oprea și Alexandru Marc. Lor li se adaugă foarte mulți corniști valoroși care s-au stabilit pe alte meridiane, ducând cu cinste numele școlii interpretative românești.

În Timișoara a activat, în a doua jumătate a secolului al XX-lea, distinsul profesor și interpret Ștefan Bunea. Acesta a format și îndrumat nenumărați corniști, care au performat în orchestrele din vestul țării și nu numai.

După înființarea majorității orchestrelor simfonice și teatre de operă, în a doua jumătate a veacului trecut, s-au creat clase de corn și în orașele mai mici, așa numitele orașe de provincie. Actualii corniști și profesori de corn din aceste școli nu sunt mai puțin pregătiți, din contra, ei performează și susțin activități artistice și didactice de înalt nivel. Radu Gavril - Tg. Mureș, Liviu Săvuță - Ploiești, Gheorghe Vasilică - Bacău, Alexandru Boeru - Pitești și lista ar putea continua, sunt câțiva dintre colegii corniști care au rezultate profesionale remarcabile.

Toți acești interpreți corniști și mulți alții, sunt menționați în „Permanențe în contemporaneitate.

Diționarul corniștilor români”, lucrare a subsemnatului, ce a văzut lumina tiparului în anul 2012. Aceasta s-a dorit a fi o modestă contribuție la cunoașterea și înțelegerea cornului și a corniștilor.

Și pentru că performanța nu se realizează ușor, iar cornul rămâne parte importantă a existenței noastre, amintim cuvintele celebrului dirijor austriac Herbert von Karajan: *Cu primul cornist din orchestra simfonică să te comporți ca și cu iubita!*

Petrea Gîscă

fascinantă, conturează emoții atât prin vigoarea cât și prin căldura timbrului său. Este un instrument cu vaste posibilități în ceea ce privește virtuozitatea, strălucirea, oferind interpretului șansa de a transpune în muzică un ansamblu de stări afective.

Școala românească de corn a avut instrumentiști de mare valoare, care

după ce și-a finalizat studiile în Germania, unde a fost studentul Conservatorului din München. Printre discipolii săi se numără Paul Staicu, Ion Bădănoiu, Gh. Păunescu și alții, care la rândul lor au format alte generații de corniști virtuozii: Nicolae Dosa, Ion Rațiu, Nicolae Apostol, Mihai Bejan, Nicolae Lipoczi etc.

George Enescu, dirijorul

Despre personalitatea celui mai mare muzician român și, în același timp, unul dintre cei mai importanți muzicieni ai secolului XX s-au scris și se vor scrie cu siguranță nenumărate pagini. Apelative la superlativ ca: „muzicianul enciclopedist”, „compozitorul vizionar”, „gânditor al viorii” sau „vrăjitor al claviaturii pianului”, toate cele scrise reflectă recunoașterea personalității geniului care a fost George Enescu.

Carierea dirijorală a marelui Enescu a fost umbrată de cariera violonistică și prea puțin pusă în valoare de critica de specialitate, dar asta nu înseamnă că este inferioară, dimpotrivă am putea spune, pentru că a fost dacă nu superioară, cel puțin egală.

„Enescu a debutat la Ateneul Român în ziua de 1/13 martie 1898, conducând în primă audiție Poema Română în fața publicului bucureștean. Atunci a pătruns - în triumf - pe sub „Marea poartă” a legendarului lăcaș de cultură din inima Capitalei, anunțându-și cariera de șef de orchestră.”, scrie Viorel Cosma în volumul său „Un Portret Lexicografic”.

Leon Algazi nota și el: „În tot ce dirijează, dânsul îți dă impresia unei creațiuni a momentului. Explicația e ușoară; pentru acest șef de orchestră o partițiune, oricât de complicată, nu conține taine. Enescu nu ghicește intențiile autorului, ci le citește, fiindcă nu e un simplu interpret, ci un cugetător muzical, demult deprins cu logica sunetelor și posesor al unei vaste culturi muzicale și generale”.

În timpul refugiului la Iași, a format Orchestra George Enescu, orchestră cu care a susținut o serie importantă de concerte. „A trebuit să fie el care, prin personalitatea, influența și energia sa, a parvenit a forma din elemente excelente, o orchestră completă.” (Eduard Caudella).

Dirijorul Jean Bobescu, care cânta la violă în acea orchestră, scria despre repetițiile de la Iași, descriind maniera de lucru a maestrului Enescu: „Analiza opera sub raport tehnic, dar nu uita să o încadreze în epocă, să vorbească despre stilul compozitorului, să sublinieze pasajele de relief, conturând rolul grupelor de instrumente... Se vedea în toate indicațiile lui marea experiență, imensa experiență pe care o câștigase în severa și nemiloasa disciplină muzicală. Observațiile lui erau dense, de o uimitoare exactitate. Vorbea folosind imagini plastice. Nu era preocupat să strălucească în expresie, dar ținea ca ideile lui să fie cât mai limpezi.” (în volumul său „La pupitrul operei”)

A dirijat, în Europa, orchestrele filarmonicilor din Londra, Paris, Moscova, Strasbourg, Amsterdam, Lisabona etc. și, în America, orchestrele filarmonicilor din Detroit, Montreal (Canada), Orchestra Națională din Washington, New York, Philadelphia, Cleveland, Boston, Chicago, Pittsburgh, Indiannapolis, Cincinnati, Rochester.

Cum se vede, cele mai prestigioase orchestre ale lumii au avut privilegiul să-l aibă ca invitat la pupitrul dirijoral pe marele maestru român. Repertoriul său este demn de invidiat, precum și calitățile sale native de șef de orchestră.

Dirija folosindu-se de baghetă, totul din memorie. Repeta foarte meticulos, atent la toate detaliile componistice, iar în concert fascina instrumentiștii și publicul.

„Ca șef de orchestră, desfid pe oricare capelmaistru din străinătate: Colonne, Lamoureux, Richter, Weingartner,

Nikisch, Steinbach, să facă bravura ce o face marele nostru Maestru Enescu, de-a dirija pe dinafară, fără nici o zare de partițiune generală (unde sunt scrise toate instrumentele din care e compusă o orchestră mare și completă) înaintea sa.”, amintea Eduard Caudella.

Nu putem încheia demersul nostru fără să prezentăm ceea ce însuși marele geniu spunea despre arta dirijatului dezvăluite de Bernard Gavoty în „Amintirile lui George Enescu”: „E foarte dificilă. Am văzut măștri cu renume universal cari nu atinseseră nici măcar siguranța. Se cere prezență de spirit, cunoașterea perfectă a orchestrației, să fie un bun psiholog și să fi cântat în orchestră din instrumentele principale”.

„Slavă Domnului, podiumul de concert nu a fost creat numai pentru virtuozii, ci uneori și pentru orchestră cu dirijorul ei. Faptul de a fi fost deseori acel dirijor, de a mai ține câteodată în mână o baghetă, în loc de arcuș, mă consolează de multe ori și-mi dă și o malițioasă satisfacție... Îmi place mult să dirijez; e un joc agreabil, uneori îmbătător... Ce minunat să poți face muzică, fără să fii obligat să execuți mai înainte game plictisitoare, ce-ți strică toată plăcerea! ... Nu împlinisem încă cincisprezece ani, când o mică și excelentă orchestră pariziană a cântat sub conducerea mea câteva piese compuse de mine. O! ce minunată impresie, întrucâtva asemănătoare cu aceea a organistului - atât de mic - stăpân pe un instrument atât de puternic! Stai acolo, minuscul, și dezlănțui furtuni...”

Iulian Rusu

Maruca

„Prințesa moldavă” (cum și-a zis Maria Cantacuzino-Enescu în „Amintirile” ei intitulate „Umbre și lumini”, apărute la Editura ARISTARC, în 2005) a rămas în istoria muzicii autohtone și în conștiința publică drept o femeie care a fascinat o serie de mari bărbați ai culturii noastre. Printre ei, filosoful, profesorul și ziaristul Nae Ionescu, scriitorul, istoric al religiilor, Mircea Eliade, chiar și regele Ferdinand. Bărbatul care a sedus-o însă din prima clipă a întâlnirii lor, în vara anului 1907, pe aleea spre castelul Peleş, a fost George Enescu! Căruia avea să-i devină soție în decembrie 1937, după 30 de ani de la decesul primului soț, juristul Mihai Cantacuzino...

Maria era descendentă din familia Dumitru Rosetti Tescanu și Alice Jora, născută la 17 iulie 1879. Între doamnele de companie ale reginei Carmen Sylva, trăiește epoca în care Enescu, mângâiat de aceasta cu apelativul „Pynx”, secretă în inima viitoarei lui „Mon Adorée” profunzimea sonore ale iubirii supreme. Maruca (numită astfel de regina Maria) traversează perioada cumplită a celui de-al doilea război mondial ca pavază și, uneori, inspiratoare a creației enesciene („Nocturna”). După întorsătura de la 23 august 1944, relațiile politice iau o amploare furibundă, „injectându-i-se” propaganda iluzorie a „noii orânduiri”. Așa făcându-se că până și muzica devine prilej de „întărire a prieteniei româno-

sovietice”. Iar David Oistrach, cu vicleanul surâs aprobativ al Generalissimului, „are voie” să concerteze la Ateneul bucureștean. Enescu, la rândul său fiind cel mai îndreptățit să cânte, în „schimb de experiență”, la Moscova. Dmitri Șostakovič, lăsat totuși președinte al compozitorilor sovietici deoarece compusese simfonia „Stalingrad”, îi primește, în această calitate oficială, pe George și pe Maruca. „Tătucului” i-a fost raportat „evenimentul”. Luând mâna lui Dmitri, el a întrebat cine era „hazaika” în catifele și sclipitoare mărgelile de safir, cu rochia decoltată ornată cu paiete. „Jenșcina Enescu”, i s-a răspuns. „Ursul” a scos un nor lung de fum din pipă, lovindu-și cu mâna sănătoasă dunga cu vipușcă a pantalonilor...

Numai că, împotrivindu-se ferm oricărei ingerințe a politrucilor moscoviți în cariera lui, artistul român a izbutit să domolească zelul nevestei, de a fi primită, în bârlogul său, de Iosif Vissarionovici. Peste ani, într-ale sale „Amintiri”, aceasta scriind pentru posteritate că Enescu „ajunge chiar să-mi interzică o întrevedere cu Stalin, cu toate că ardeam de dorința de a-l cunoaște pe actualul Țar al rușilor”. Asta era Maruca: fire pasională, caracter studiat...

Serghe Bucur

Ioana Maria Lupașcu

Născut să fie cellist și să urce pe scenă mereu, Rodin Moldovan se distinge ușor prin sunetul său plin și vibrant, prin trăirea interpretării și puterea de a transmite muzica. Expresivitatea dulce îmbinându-se fericit cu pasiunea intensă. Dând senzația că violoncelul său trece prin stări umane

diverse. A ajuns la o asemenea performanță, studiind secretele acestuia cu Radu Aldulescu și Mstislav Rostropovici, cântând mult și cam peste tot.

Noi, cei care facem muzică, exprimăm pe scenă ceea ce trăim și simțim în viață. Așa că, ascultându-l pe Rodin îți se pare că, prin cânt, oferă răspunsuri la întrebările inerente ale acesteia. Dându-le glas prin sunete armonioase, prin căldură, profunzime, dulceață, timbre, culori și vibrato. Ușor, fluent, fără efort scoate atâta frumusețe dintr-un instrument ce nu poate face nimic de unul singur, oricât de faimos i-ar fi creatorul.

A avut parte până acum de colaborări dintre cele mai faimoase și fructuoase, cu Justus Franz, Mihaela Ursuleasa, Gabriel Croitoru, Géza Hosszu-Legocky, Mihaela Martin, Julian Rachlin, Eugen Sârbu, Kristjan Järvi, Fabio Luisi, Daniel Nazareth, Nathan Quartett, Berlin Philharmonic Octet, lista putând continua, desigur. A plecat din România în 1986, dar vine din ce în ce mai des înapoi ca să cânte cu orchestre simfonice autohtone. Propunând programe felurite și cât mai aproape de inimile oamenilor. Cei aflați în sală având parte de o experiență aproape unică. Copleșiți din belșug de emoții, dar și de imboldul de a-și elibera sensibilitatea și a se lăsa, benefic, în voia ei. Acesta este Rodin Moldovan: face sufletul să vorbească...

Cum să dai glas sufletului...

Jazzul și „regina” lui

Jazzul e ca viața: oferă din plin aventura imprevizibilului. Naște acte artistice irepetabile chiar sub ochii ascultătorului. Dintr-un amestec de inspirație și transpirație, în care găsești armonie și melodie, dar punctul de atracție este improvizația. „Regina” genului, indiscutabil. Fără de care, acesta n-ar străluci nestemat. Fiece instrument putând deveni, prin ea, important și revelatoriu pentru personalitatea creativă – unică – a mănuiitorului său. Percuționistii, de pildă, ies astfel din anonimatul trupei, prin solouri improvizate pe loc. Ce demonstrează că nu sunt simpli ritmicieni, ci părtași de nădejde ingenioși la făurirea produsului muzical colectiv.

Jazzul, „o poveste cu negri” (cum scrie ntr-un titlu de carte), este expresia sonoră a libertății inventate de oameni în lanțuri. Dar și o contribuție certă la cultura universală, prin

inventivitate și valoare artistică. Oponându-se clar kitschului înconjurător tot mai agresiv. Nu trebuie decât să intri-n lumea lui minunată și vastă, alături de inițiați. Vei descoperi de îndată că depășești rapid stadiul celui care ascultă numai ce „gădilă plăcut urechile”. De-aceea, nici că se poate altă încheiere a acestor rânduri de suflet decât vorba nemuritorului Gershwin: viața e în mare ca o muzică de jazz, cel mai bine iese când improvizezi. Are perfectă dreptate. Căci și mie, ca baterist cu state vechi în materie, mi-e dragă mult și nu-mi lipsește improvizația în concert. Dându-mi noi și noi satisfacții interpretative. Da, ea este și rămâne, de-a pururi, aleasă regină a genului, neîndoielnic...

Corneliu STROE

Consiliul Local Pitești
Primăria Municipiului Pitești
FILARMONICA PITEȘTI

**Concert
simfonic
extraordinar**

Orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești

Dirijor:

ALEXANDRU GANEA

Solist:

ALEXANDRU TOMESCU

Program:

Johann Christian Bach - Simfonia în Si bemol Major

W.A.Mozart - Concertul pentru vioară și orchestră
nr. 5 în La major

P.I. Ceaikovski - Suita simfonică din baletul
„Lacul lebedelor”

N.A. Rimski-Korsakov - „Capriciul Spaniol”, op. 34

Joi, 19 ianuarie 2017, ora 19.00

Centrul Multifuncțional - Filarmonica Pitești,
Calea București nr.2, tel. 0248.220111

Consiliul Local Pitești
Primăria Municipiului Pitești
FILARMONICA PITEȘTI

**CONCERT
SIMFONIC**

Orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești

Dirijor:

ADRIAN MORAR

Solist:

GABRIEL CROITORU

**Johannes Brahms:
Concertul în Re major pentru
vioară și orchestră, op.77
Simfonia a 3-a în Fa major, op.90**

Joi, 26 ianuarie 2017, ora 19.00

Centrul Multifuncțional - Filarmonica Pitești
Calea București nr.2, tel. 0248.220111

Consiliul Local Pitești
Primăria Municipiului Pitești
FILARMONICA PITEȘTI

**CONCERT
SIMFONIC**

Orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești

Dirijor:

Alexandru Iosub

Solist:

Florian Rago (vioară)

Program:

Carl Maria von Weber - Uvertura „Oberone”

N. Paganini - Concertul pentru vioară nr.1
în Re Major

R. Schumann - Simfonia a 3-a, „Renana”

Joi, 9 februarie 2017, ora 19.00

Centrul Multifuncțional - Filarmonica Pitești
Calea București nr.2, tel. 0248.220111

Consiliul Local Pitești
Primăria Municipiului Pitești
FILARMONICA PITEȘTI

**Florian Rago
în recital**

**Niccolò
Paganini :
24 Capricii
pentru
vioară
solo**

Vineri, 10 februarie 2017, ora 19.00
Centrul Multifuncțional - Filarmonica Pitești

Nemuritoru'...

Riley Ben King, „regele” bluesului, necontestat. Născut în Mississippi, fu predestinat să cânte muzica neamului său de pe plantații. S-o dăruiască planetei în chip nimerit și toți după ea neconținut să tânjească. Că genu' și derivatele lui fac de un veac și ceva deliciul a miliarde de inși. Dornici de melodie și dans. De energie în armonie, la fel...

B. B. King „doinit-a” bluesu' străbun decenii întregi, cu impact. Îl zicea curat, nesofisticat. Fluent, viu, ritmat, cald și mprospătat. A fost și gurist, da' și chitarist. I-a influențat și i-a învățat pe atâți fertil. I-a avut alături, pe scene, ades. Cel mai important e că ne-a făcut

să simțim din plin câtă tinerețe fără bătrânețe e, pururi, în ritm. Ce de frumusețe și naturalețe e-n improvizații, inevitabile, inegalabile-n blues. Pe care nonagenaru' faimos, pierit în Nevada, anu' trecut, cu sânge l-a slujit și l-a propășit. Cu real talent și cert randament. El nu mai este-n viață acum, ci doar o legendă nemuritoare. De benzile, nenumărate, întreținută peren. Va fi veșnic omagiat adecvat și lumea-i va da totdeauna, de pe pământ, semnu' meritat că nu l-a uitat. Altfel spus, figurat, regele King nu va muri niciodată'...

Adrian Simeanu

Câte ceva despre blues

Cine-ar fi crezut atunci, în zorii veacului trecut, când Sister Rosetta Tharpe sau Big Mama Thornton cu al ei „Hound dog”, devenit ulterior un hit mondial în mâinile lui Elvis, că acest gen muzical numit *blues* o să devină o artă universală, îmbrățișată cu entuziasm de întreaga planetă? Cine și-ar fi închipuit

frumoase, pe gustul tuturor. Anunțând chiar de pe atunci că muzica bună nu va fi doar la îndemâna celor privilegiați și dând parcă „bun de tipar” pentru viitorii Armstrong, B. B. King, Beatles și alții de el nebănuți...

Frumusețea destinului bluesului radiază universal generos, astfel

sufletul deschis. Ca să-ți placă această muzică minunată netrebuind să urmezi vreo școală anume ori să te instruiști academic. Nu e nevoie decât de o inimă plină de romantism, erotism poetic și bucurie de viață. O artă ca bluesul se prezintă simplu și firesc, așa atrăgând, astfel cucerind fără drept de apel...

Spre țara noastră, armoniile bluesului și-au croit drum mai timid la început. Prin orchestrele de swing interbelice. Sau de dixieland, după al doilea război mondial. Odată pătrunse însă, grație jazzului, au rămas statornic. Formațiile pop sau rock de mai târziu, precum „Cometele”, „Sideral”, „Sincron”, „Sfinx”, „Basorelief”, „Semnal M” au îmbrățișat direct genul ori l-au transfigurat în interpretări proprii, pregătind terenul pentru publicul și muzicienii zilelor noastre. Pionierii de facto ai bluesului de la noi sunt Harry Tavitian și A. G. Weinberger. Urmându-le exemplul, în timp, Florin Ochescu, Sorin Chifiriuc, Hanno Höfer, Marcian Petrescu, Rareș Totu, Vali Răcilă sau trupa timișoreană „Survolaș”.

România are în momentul de față peste cincizeci de festivaluri, desigur binevenite. Personal, promovez de trei decenii și jumătate atât jazzul, cât și bluesul, fie pe scenă, fie în emisiuni și publicații. Iară ceilalți colegi de breaslă țin și ei alături de publicul iubitor, motivați cu toții de bucuria „live-ului” mereu creator. Așa că putem spune concluzionând: există, benefic, blues și-n România. Și nu e rău deloc...

Mike Godoroja

că, de la „Saint Louis Blues”, cântat de irepetabilul Louis Armstrong, se va ajunge la Miles Davis, Pink Floyd, Stevie Wonder sau Joe Bonamassa?

Nimic nu anunța explozia artelor muzicale ce aveau să inunde lumea prin radio, discuri și, evident, concerte zgomotoase. Mult mai zgomotoase decât seratele și spectacolele din saloanele princiare ale unor vremi trecute. Poate doar apetitul lui Mozart pentru opera populară și harul său incredibil de a inventa melodii

explicându-se astăzi existența a câtorva sute de mii de festivaluri pe glob. Din Argentina până-n Guadelupa, din Spania până-n Rusia ori din Australia până-n... România. Bluesul nemaifiind de mult timp apanajul negrilor din America de Nord. Azi, urcând pe aceeași scenă să-l cânte venerabilul Buddy Guy, Eric Clapton, Keb' Mo', interpreți francezi, jamaicani, japonezi...

Povestea bluesului e una interesantă, cu multe capitole captivante. Omenirea primindu-l în dar, de la Dumnezeu, cu

Muzica zilelor noastre

Pe meridianele muzicii...

...ne purtară recent Romeo Rîmbu, Sorin Petrescu și Doru Roman. La Filarmonica Pitești, într-o concert delicios de „Dansuri simfonice” numa’ unu ș-unu’. Plăcut mozaic sonor, colorat

și animat. Romică e orădean și surpriza serii, de la el veni. Că nu fu doar dirijor. Ci și un solist ad hoc. La corn englezesc, oboi și acordeon. Le manipulă lejer, precis, nuanțat. Încât aplauze vii a

reputat meritat. S-a cuplat adecvat cu Sorin. Pianist timișorean de altă factură decât mulți din breaslă. Căci îmbină ideal blues, latino, jazz și clasic. Iscând un vertiginos tușeu, original în sunet, atrăgător. La fel și cu Doru. Percuționist dăruit, cu experiență vădită duim. Tot la “Banatul” în schemă. Argeșenilor oferind triumfal o “horă staccato”, la xilofon, în final...

Mozart, Reverberi, Granados, Chopin, Palev, Elinescu, Piazzolla, Dinicu, Brubeck, Tănăsescu fură autorii din știme. Repere componistice nimerit alese-n călătoria muzicală îmbietoare din urbea argeșeană. O mențiune cuvenită-ntrutotu’ pentru bucureșteanul Andrei Tănăsescu. Care-a prelucrat isteț “Ciuleandra”, modern și universal reaşezând-o pe note. Cu influențe de soi impregnată util. Imens mi-a stârnit interesu’ și sper ca varii trupe s-o prindă-n repertoriu, benefic...

Aș mai spune că și orchestra locală s-a implicat cu elan în acest efort. Și bucuria, inevitabil, n-a ocolit-o. Fie ca și altele din țară să aibă prilejuri asemeni constant...

„AD LIBITUM”

Nume cu renume, al unei trupe camerale din Iași. Veche de peste-un sfert de veac. Născută-n Universitatea de Arte, din urbe. Azi, cvartet de stat, la Filarmonica “Moldova”, de-acolo. Adrian Berescu, Șerban Mereuță, Bogdan Bișoc și cu Filip Papa, în componența inițială. Acum vreo cinci ani, după moartea lui Adrian, primenit nevoit, însă nimerit. Cu Alex Tomescu, la vioara întâi. E un monolit, sunând ideal. Precis și distins. Nuanțat la fix, cu maxim bun gust. Ce-i cântă, cu ștaif, cam pe toți ăi mari. Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Brahms, Ceaikovski, Dvořák, Debussy, Bartók, Enescu, Ravel...

Membrii lui, desigur, cordari reductabili, dibaci, admirabili. Așa se potrivesc și se împletesc, că desăvârșesc la ce ostensc. D-ai-a cuceresc unde poposesc. Îs muzicieni cu simțire, clar. Și c-o pregătire model pentru alții. Vocația nu le lipsește. Virtuozitatea, notorietatea, le-ntrețin prin muncă. Rezultatul, astfel, foarte consistent. Și de calitate, fără doar și poate. Sunt activi din plin, umblând peste tot. O să jubilați de-o să-i ascultați, pe viu, mai ales. Vă veți bucura, veți aplauda cu înflăcărare. Mie mi s-a întâmplat, d-asta am și consemnat...

Adrian Simeanu

Muzica zilelor noastre

Frații Dedeian

Armeni, muzicali din belșug. Capriel e chitarist. Garbis e saxofonist. Firească, laolaltă pe scenă, de ani. În decembrie ășt sosiți, din nou, la Pitești. Împreună cu Ștefan Benedict. June tobar excelent. Cu Pedro Negrescu, agil contrabasist. Și Cristian Gheorghe, un clăpar de bază. Formând, cu toții, reduabil cvintet. Pentru care jazzu' nu prea are taine. Capriel și Cristi, armoniști preciși. Da' și improvizzatori, în acord major cu Garbis, Pedro și Ștefan. O echipă țais, sudată, rodată. Blues, rock, funky și latino. Ritmic mozaic croit cu tipic. Adecvat articulat, fără greș realizat. Mustind de vigoare, culoare,

savoare. Compoziții și hituri de gen, în program. Prezentate ferm, nesofisticat și echilibrat. Doldora de improvizații curvate, rezonabile și agreabile. Binevenite și potrivite-n context. Evidențiind intens potența instrumentală a protagoniștilor. Pasiunea și competența. Resursele creative dintr-înșii. Vădite din plin, utilizate cu dăruire. Întru propășirea autohtonă a acestei muzici minunate foc. Motive destule să sper apăsat că Teatrul "Davila" i-o invita și al'dat'. Sau, mai nimerit, filarmonica loco. Melomanii argeșeni dorindu-și neapărat, meritat, justificat...

Flaut dulce, cu pian...

Sau Matei Ioachimescu și Alfredo Ovalles. Veniți de departe la filarmonica loco. Spre mijlocul ăștui Brumar. Ca să ne cânte latino. Cu inflexiuni de jazz. Ba chiar cu accente rock pe alocuri. Salsa, vals peruvian, samba și tango înflăcărat, în recital inspirat. Flautu' dându-le glas cu elan. Secondat pas cu pas, adecvat, de pian. Într-o revărsare de ritm, melodie și armonie, aplaudată îmbelșugat meritat...

Am spus eu al'dat' că Ioachimescu are multe-n tolbă. Iară astădat' mi s-a confirmat. Fain a oferit ceva inedit și a cucerit. La rândul-i, Alfredo fuse o surpriză. Căci se arată un clăpar grozav. Venezuelean, apt să concerteze simfo la Pitești. Cert ar triumfa cu orchestra loco. În vreme ce-n sală noi am jubila. Da' cum, deocamdată, nu se știe când, eu le sugerez celor doi ceva și pe astă

cale: să devină patru. Luând contrabasist și un baterist. Ca să întrească și să rotunjească produsu'

sonor. Să-i dea randament excelent, select. Merită efortu', nu mă îndoiesc. Ba chiar garantez și mai jos semnez.

Adrian Simeanu

Muzica zilelor noastre

Trei soliști prieteni, din nou „în duel”...

Vioară comoară și-a ta surioară, ați pornit prin țară să ne cântați iară dintr-alea faimoase, alese, frumoase. Cu har concepute, pe note-așternute de Wieniawski, Moszkowski, de Sarasate, Smetana, Șostakovici, de Bériot, Raff, Piazzolla, Hubay. Guarneri și Stradivarius mi-s numele voastre celebre de sute de ani. Căci sunetul pur, cristalin răzbate din voi, prin veacuri, divin. Azi, mânuite de doi români vă aflați. Gabi Croitoru și Liviu Prunaru. Buni muzicieni și tehnicieni. Umblă împreună în ultimii ani, cântând animat, rafinat, minunat

creații de top. Sub titulatura brand național „Duelul viorilor”. Ajuns, merituos, la a șasea ediție...

Ne-am convins încă o dată, recent. Ascultându-i pe ei și pe Horia Mihail, cel care le ține isonu' pe clape, fără cusur. Sunt instrumentiști cu experiență, sensibilitate, subtilitate. Oferind melomanilor splendori consecvent. Bucurând sufletele enorm. Adăpând necurmat spiritul însetat de cultură. Au fani numeroși pretutindeni, care-apreciază măiestria lor. Horia, Gabi și Liviu fiind auzului dragi oricând, copios...

Iar în România, la Ateneul bucureștean. În dublă postură, inedită probabil. La fix împletită, deplin izbutită. Solist, dirijor, neasemuit și clocotitor. Rarisim instrumentist și notoriu pianist. Cu profunzime și forță, avânt și viteză, blândețe,

Andrei Vladimirovici Gavrilov

finețe duium. Astfel împletite, așa folosite încât ești uimit nemaîntâlnit. Conducând magnific orchestra filarmonicii gazdă. Impulsionând-o miraculos să-i ție hangu', spectaculos, în trei concerte incandescente. Bijuterii din naștere, sub mâna lui parcă și mai strălucitoare...

I-a revelat pe Rahmaninov, Prokofiev și Ravel cum nu știu de-oi mai avea prilej să constat. Căci are-ntr-însu' magic fluid. Inepuizabil, în jur, răspândindu-l. Ceia de pe scenă, la dânsul atenți ca și fermecați. Noi, ăia din sală, sigur copleșiți. Cu toții atrași într-un univers intens fascinant. Al divinei muzici, tulburătoare, înălțătoare, nepieritoare. Demn de celebrii înaintași Andrei dovedindu-se cu vârf și-ndesat. Căci îi cinsti în chip onorant. Mărturisindu-mi anume admirația vie pentru Dinu Lipatti. Pe care cred că n-o trăda-o vreodată' prin ceea ce face înflăcărat, măiastru, nestrămutat. Ca veritabil artist al lumii întregi. Ei dăruit pe vecie, frenetic, neîndoelnic, benefic...

Un pianist surprinzător

Recunosc, nu am crezut până când nu l-am văzut. Cum încet s-a așezat și adânc s-a concentrat în fața claviaturii. Cum apoi s-a aplecat și ne-a prins imediat. Ne-a cuprins, ne-a nvăluit, ne-a uimit și copleșit. Fincă are, natural, ceva foarte special. O forță și-o pasiune arareori întâlnite. Elan și înflăcărare parcă nemaipomenite. Virtuozitate mare, dăruire și mai tare...

Pe Ludwig l-a tălmăcit cum nici n-aș fi bănuț. L-a cântat pasionat, l-a nuanțat rafinat. L-a nfățșat minunat, impresionând de ndat'. Unanim și apăsător, lumea l-a aplaudat și spre case a plecat cu suflet neimpăcat că pianul i fermecat spectacolul a-ncheiat...

Pe mine m-a fascinat, nesperat m-a bucurat și gându' mi-a insuflat că va fi solicitat tot mai des și repetat pe la filarmonicile noastre. Nu numai în recital, ci și în concerte tari, cu orchestre consacrate și cu dirijori d-ăi mari. Aștept chiar nerăbdător să revii în țară și să te-aud iară, dragă Matei Varga. Mai surprinzător pe clape, mai clocotitor! Ai enorm de spus și, poate, vei fi cel de sus, odată. Noi, piteștenii, te prețuim cert și asta-ți dorim, că meriți din plin...

Maestrul Ilarion

Brașovean vestit, la Pitești venit, în final de Cireșar. Să încheie strălucit stagiunea a noua a filarmonicii loco, ășt an. Cu Mozart și Modest Mussorgsky-n program. Limpezimea, dulceața și prospețimea perenă din știmele celui dintâi întâlnindu-se fără contraste nefaste cu orchestrația nici că se poate mai izbutit-a lui Maurice Ravel. Care, printr-însa, spori și mai și a rusului faimă, neîndoios onorant. Îmbrăcându-i "Tablourile dintr-o expoziție" în strai ca lumea sonor, mândru și nepieritor...

Meșterul Ilarion m-a făcut să simt asta intens și ales. Redându-i în chip nuanțat, echilibrat, adecvat. Stărnind și strunind orchestra deștept. Cu vădit efect, cert rafinament, fățiș randament. Impusionând-o și conducând-o pe drumu' cel bun cu naturalețe și acuratețe. Cu siguranță, prestanță, pregnanță constant. Încât a uimit și a cucerit. Astfel că-n urale toți am izbucnit când a isprăvit. Iar eu, la cabină, cald i-am mulțumit, ferm îndreptățit...

Muzician de la natură dotat, Ioan Ilarie Ionescu-Galați este și dănsul un dirijor după care prin țară curios am umblat. Voi continua și nu mă-ndoiesc că va merita...

Adrian Simeanu

Muzica zilelor noastre

JOP

Adică, Jovem Orquestra Portuguesa. Pe românește, Orchestra de Tineret a Portugaliei. Oaspete super la Sinaia și București. În festivalurile verii recente, tradiționale. Eu am văzut-o la Ateneu. Nemișcat am stat cât timp a cântat. Că m-a fascinat și m-a captivat. De am regretat când a terminat că nu a bisat...

Căci m-a cucerit cum i-a rânduie și i-a tălmăcit pe neamț și pe rus. Beethoven și Șostakovici. Ambii, corifei, în muzică, zmei. Simfoniile lor, cu numărul cinci.

Construcții sonore create cu har. Cu forță, tumult și finețe. Semețe, vibrante, mărețe. Etern răspândind frumusețe. Cel puțin așa ni le-au prezentat junii portughezi. Care-au întrecut așteptările, onorând autorii. Voință, știință, puțină etalând din plin. Avânt și dorință, subtilitate, discernământ. Elevi și studenți uniți fructuos. În ansamblu amplu, vădit virtuoz. Sudat și rodat, ce-a interpretat cum nici n-am visat. Peste mai mult decât minuat...

A dirijat, la superlativ, Pedro Carneiro. De la Lisabona. Percuționist nedezmințit, sigur iscusit. La pult, strașnic pregătit. Precis, cadențat, da' și temperat, când firu' sonor nu-i învolburat. Stârnește, strunește, la fix reușește. Cântare de top oferind cu trupa, fără doar și poate. Întru cinstea lor și lauda țării de unde-au sosit, chiar binevenit. Neîndoelnic, prielnic, pe noi ne-au uimit...

Gheorghe Costin

Născut la Baia Mare acu' șase decenii. Azi, la „Banatul” în schemă, pe Bega. Dirijând acolo, da' și-n restu' țării, de zor. Eu îl știu de când a venit în Pitești prima oară. Pe la-nceput de mileniu. Ducându-mă apoi la Ploiești, Sibiu și Craiova să-l văd cum lucrează...

A reajuns de curând și pe la filarmonica noastră, benefic. Entuziasm molipsitor spre orchestră-ndreptând și energie duim insufliând. Încât „Uvertura 1812” sfârși în urale, inevitabil. Căci lumea sigur dorea să mai asculte muzica asta. Solemnă, mândră, impunătoare, în vecii vecilor dăinuitoare...

De altfel, pentru Ceaikovski munci tot concertul acest. Nu doar cu pricepere clară, ci și cu trăire vădit. Vie, debordantă, utilă fățiș. Dând instrumentiștilor temeinic imbold. Și notelor aripi să zboare spre noi hotărât. Forță să ne pătrundă sunetu' lor în fiecare fibră. Ca să vibrăm intens unanim. Prinși apăsat de catharsis real...

Muzician autentic neobosit, timișoreanu' se arată și-un vorbitor cu drag către publicu' gazdă. Creând de îndată o punte de suflet cu el. Așa că viitoarea-ntâlnire din toamnă e așteptată cu nerăbdare. Mai cu seamă că-n portative fi-va și Richard Strauss atunci. Pe care omul îl are parcă în sânge și la lumină îl scoate vrăjit. De apreciat și de lăudat deplin meritat. În sală de-oi fi, iar voi povesti...

Numai laude...

...pentru Orchestra Română de Tineret! Înc-o dată, justificat. Fiindcă e bună. Ba chiar foarte bună. A mai bună din țară în momentu' de față. Sudată, rodată și echilibrată. Precisă, pregnantă, real performantă. Cu precădere, entuziastă. Căci oamenii ei arată elan nemaipomenit și de neclintit. Îi văd deseori și întotdeauna sunt proaspeți, energici și cu apetit...

Drept e că-s conduși cu atâta spor de un aprig dirijor. Care îi stârnește, dar îi și strunește, precum trebuiește și se potrivește. Robii muzicii îi face când pe scenă sunt. Însă și cuceritori, ajunși la final de cânt. Victorioși meritat, mereu de aplaudat unanim și apăsat...

M-am convins din nou, la Ateneul Român. Un' se desfășoară, pentru-a cincea oară, select festival. Cristi Mandeal și tinerii lui deschizând cu brio ediția asta. A fost un regal d-ăla triumfal. Cu grei în program. Mendelssohn, Ceaikovski, Prokofiev, Fauré. Junele Cazacu, solistu' cellist. Călcându-i pe urme, mult promițător și cutezător, părintelui său. Orizont având din plin favorabil. Iar Dorin Ioniță, dibaci promotor, organizator și pasionat de așa ceva. Fără el, o spun, rândurile astea azi n-ar exista...

Concertul unirii

La fine de august, în Ateneul cel falnic. Încheind triumfal estival festival. Deja tradițional pe la Capitală. În sală fusei și mă bucurai văzând laolaltă pe scenă juni de pe ambele maluri de Prut. Orchestră mare și tare formând. Plină de entuziasm, vitalitate, virtuozitate. O combinată beton, îndreptățită să reprezinte cum se cuvine, în lume, plaiu' mioritic străbun. Braț la braț cu performanța, valoarea artistică și cutezanța. Revărsând benefic spre auditor alege cântări. Enescu, Ceaikovski, Prokofiev, Glinka și Elgar, vajnicii lor autori. Dovedind înc-o dată din plin că muzica bună granițe n-are în spațiu și timp. Dacă apucă pe mâini iscusite. Ca de astă dată, vădit. Tinerii instrumentiști dându-și silința cu vârf și

ndesat. Cu dibăcie și vrednicie cântând luminos și spectaculos. Precis, riguros, nuanțat și voios. Impunător, convingător, cuceritor. Mandeal conducându-i neabătut și cert priceput către aplauze incandescente. Marin și Ștefan Cazacu, celliștii soliști. Pe strune umblând integrat, niciun moment disonant...

Per total, o ofertă sonoră de top. Ce face cinste surorilor țări în prezent. Și reprezintă o trainică punte între acestea. Așa cum i-am spus lui Valeriu Turea, fost ambasador și tot om de presă, de la Chișinău, deie Domnu' să ne-adunăm cu toții acasă, cât mai curând! Iară „Vara magică”, să trăiască, să-nflorească în cultura românească!

Un „Preludiu” renumit

Orice cor, cât de minor, creează produs sonor prin puterea vocilor. Dac-acestea mi-s de soi, cântu' se-nalță vioi. Dacă sunt și educate, cântu' sună ca la carte. Dacă mi-s din cele culte, au concerte multe, multe. Un exemplu concludent îl oferă permanent coru' de cameră mixt „Preludiu” intitulat. Realmente înzestrat, vocal, ultrarafinat. Format doar din voci școlite, avântate și unite. În deplină armonie, sigure la melodie. Sunetu' lor, feerie, ofrandă și bucurie...

„Preludiul” bucureștean are patruzeci de ani. Activa cândva pe la UTC. Acu', la „Tinerimea Română”. Nu e mare, dar e tare. Cântând cam de toate, mereu bine foarte. De la

madrigale, la naționale. Laic și religios, când mai aprig, când duios. Prelucrări folclorice de la noi sau de la alții. Chiar negro spirituals și colinde românești. Ce răsună tot ales, de la munte pân' la șes. De la est, la vest, prin lume, sub conducere minune. Care i-aduce renume și doar vorbe d-ăle bune. Fincă Voicu Enăchescu e un dirijor anume. Experimentat, decis, calm, olimpien, precis. Insuflându-i siguranță, eleganță și pregnanță. Iscând astfel, laolaltă, o muzică d-a mai fină. Lină, dalbă, cristalină. Ce sufletele le alină. Recunoaștere deplină și onor la comandor, pentru al său supercor!

Niște jubilee

Un veac și jumate de activitate corală-n Pitești. Tot atât de când s-a născut Dumitru Georgescu-Kiriac. Compozitor, dirijor care dă numele unui festival tradițional în oraș. Ajuns în prezent la douăzeci și cinci de ediții internaționale. Și păstorit până-n august, util, de regretatu' profesor **Gomoiu**. Spre final de Cireșar, adunând în recital ansambluri diverse. Anul acesta, din București, Curtea de Argeș, Pitești, Mioveni, Topoloveni, Plopeni, Cernavodă, Grecia, Germania. Unele, foarte interesante. Precum „Preludiu”, renumit, din Capitală venit. Realmente excelent și invitat permanent. Sau, noutate,

orchestra simfonică de tineret „Da capo”. Turingiană complet, condusă alert de românul entuziast Daniel Vlad. Argeșean din Călinești, stabilit în land german. Muncitor, stăruitor, de muzică promotor. Am văzut cu ășt prilej modestie, disciplină, rigoare, elan, unitate la instrumentiștii săi. Cântarea comună cu vocaliști piteșteni din „Ars nova” fiind chiar de semnalat. Apreciez că junilor nemți le-ar sta bine și-n stagiunea ce vine, la filarmonici din România, ca invitați. Cântă d-alea d-ale noastre sufletist și iscusit. Cu priză la public, vădit. Pentru melomanii urbei, ceva inedit, nici că se poate mai nimerit...

Maturitate și tinerețe, la Radio

Am intrat acolo pe la studenție. Mi-era drag să asist la concerte, nespus. Mi-e drag s-o fac și acum, oricând e posibil. În ultima vreme fuse, fructuos. Căci revăzui la lucru de soi un ploieștean cu renume. Radu Postăvaru, pe nume. Dirijând cu vigoare și mână de fier orchestra simfonică a instituției de pe Berthelot. Fără îndoială, una de calibru în patria noastră. Ce-și merită atributul „național”. Fiind un ansamblu profesionist, întinerit și unit. Compus din instrumentiști bine antrenați, cu disponibilitate și abilitate din plin. Care, sub o baghetă fermă și pricepută, dau randament...

Radu este, clar, o așa baghetă. Îți știu evoluția de ani bune și, urmărindu-l din nou, avui iar certitudini. Este experimentat și sigur pe el, insuflând încredere și avânt celor conduși. Fie ei bucureșteni, de această dată. A reușit astfel a tălmăci excelent o simfonie celebră. De César Franck așternută pe note cândva, inspirat. Un opus

impresionant, durabil și fascinant. Impunător, clocotitor, nemuritor. Postăvaru și cu Naționala Radio punându-l în evidență ales. Onorant, lăudabil și de consemnat...

Alături de el, ca solist, a urcat pe scenă Szymon Nehring. June pianist polonez, fin și rapid copios. Neîndoios,

compatibil cu romanticul Chopin. Pe care-l cântă nuanțat adecvat. Promițător, omu', s-a văzut vădit și a cucerit. Dându-mi alt motiv să apreciez că a meritat să mă aflu-n sală. La un concert al maturității și tinereții. Implicate, umăr la umăr, în actul artistic, binevenit, nimerit, izbutit...

Postăvaru și Tarara

La Filarmonica “Paul Constantinescu”. Din municipiul Ploiești. În miez de Răpciune, și eu aflându-mă-n sală. Ca să revăd pe scenă doi muzicieri remarcabili cert. Maturitatea și

tinerețea, într-un efort conjugat. Și o orchestră cu peste șase decenii de existență neîntreruptă. Sper să se mplinească-n cordari cât mai degrabă posibil. Ca să strălucească așa cum o

știu de niște ani buni...

Nu spun prin aceasta că n-ar fi ținut piept celor scoși în față. Radu Postăvaru fiind dirijorul-i, de o vreme-ncoa'. Aproape cincantener, deci cu experiență. Un om de nădejde, care știe cu ea ce să facă. Mai cu seamă când are solist un violonist al naibii de bun. Tânăr, da' priceput evident a umbla pe cetera veche, cu sunet cristal. Nu doar siguranța-n arcuș remarcându-i din plin. Ci și variația binevenită de stil. Nuanțarea, iuțeala, finețea, suplețea. Ajutându-l toate să-i cânte ales pe Ceaikovski, Ysaÿe și Bach. Are potențial valoros, fie ca soarta să-l ducă pe culmi. Fincă Stefan Tarara ar merita. Spre mândria noastră, pe plai mioritic, că e și român, din părinții lui. Declar la revistă că vreau să-l aud pe viu cât mai des. Și-o merge în scopul acest unde s-o putea. Știu, fără discuții, că n-oi regreta. Iar pe ploieșteni din nou i-oi călca, că oferta lor nu e de colea...

Olandezul “zburător”

Adrian Simeanu

E nalt, suplu și legat. Cu bagheta-n mâini, este-nflăcărat. Îs momente-n care, prins de melodie, parc-ar vrea să zboare. Zvâcnește în aer și zdravăn impuls transmite pe scenă. Că-i un dirijor ferm, impetuos. Și își face treaba cu eficiență. Nu e al mai bun din această branșă, dar experiența, ardența și siguranța îi sunt aliați. Însușiri de bază, fructuoase cert. Știe muzică din plin și-o simte intens. Izbutind simfoniile țais, cu impact. Temeinic tălmăcite și duse la capăt în chip onorant...

Și pentru că are și nume, și prenume, le menționez cu prietenie. Omu' Theo Wolters fiindu-mi amic. Reîntâlnindu-l pe la Pitești, anul acesta, îl îndemnai chiar să se așeze în România definitiv. Că ș-așa muncește preponderent în orașele noastre cu filarmonici. Ar fi un olandez „zburător” binevenit pe plai mioritic. Și, neîndoielnic, benefic din plin...

D-ale noastre neaoșe...

Mă repet cu mare plăcere și constantă convingere: compun și românii, cu har. Enescu, exemplul etern. Icoana muzicii autohtone. Pe lângă el, în epocă, Theodor Rogalski. Sau Paul Constantinescu. Trăgându-și seva, tustrei, din folclorului național. Și lumii, ferice, opusuri mândre lăsând. Dragi mult cel puțin românului cult. Care nu pregetă să le asculte nesățios orișicând...

Auzii și eu, iară, binevenit, câteva. În Cireșarul apropiat, la filarmonica loco. "Rapsodia română nr.2", "Trei dansuri românești" și "Olteneasca". Parcă mai vii, mai proaspete, mai atractive azi decât în veacul trecut. Capodopere pe care timpul le face mai valoroase. Mai luminoase, mai vrednice de neuitare și tot mai frumoase. Așa încât a le cânta pe măsură nu este un fleac. Alexandru Ganea a năzduit aceasta și a pus la treabă orchestra în felul știut. Serios, tenace și minuțios. Închegat, echilibrat și vizibil animat fiind travaliul prestat. Aplaudat, ca răsplată, lung și apăsător...

L-am felicitat, firesc, pe Alex și nc-o dată-i mulțumesc. Pentru că a ales inspirat și-a năzduit adecvat.

Meritat, sugerez să repete neapărat. Oriunde-o putea, fără ca pe gânduri să stea. Altfel spus, mai aplicat, cu un îndemn consacrat, "cântă d-alea d-ale noastre"! "Și astăzi, și mâine, mereu". Că nu-i rău deloc și melomanii adevărați aprecia-vor pe loc. Aci, în Pitești, categoric...

Profu' de pian, cu post piteștean

Răzvan Victor Dragnea. De la tot mai cunoscut. Și recunoscut pentru Capitală, la vreo treizeci și. Universitar munca sa la claviatură. Având recitaluri

și concerte des pe la filarmonici. Deplin meritat și justificat. Forța și viteza, atuurile, vădit. Tușeu apăsător, viguros, pregnant. Degete sprintăre, iuțelă-n mișcare. Cutezanță, siguranță și randament consistent...

M-a uimit din nou în acest Brumar. Atent ascultându-l o oră jumă, chiar în amfiteatru. Cum i-a talmăcit în chip strălucit pe Prokofiev, Bach – Busoni, Liszt și Rachmaninov. Fără partitură, cu dezinvoltură. Cu intensitate și viteză revărsându-se spre noi sunete șuvoi. Meșter așezate, la fix închegate. În patru lucrări cert cu greutate și dificultate. Oferite nouă de tânărul prof, fățuș cu trăire și cu dăruire. Cu vocație clară de vrednic solist, riguros notist, dibaci pianist...

L-am bănuțit, cu temei, de talent. L-am urmărit permanent și azi sunt convins de lucrul acest. Voi continua, cu convingerea că are-a cânta ani îndelungați. Iară pe studenți, multe-a-i învăța și a-i promova p-ăia talentați...

Rodin

Nu celebrul sculptor de pe malu' Senei, ci un violoncelist. Venit pe lume la Iași, cu peste-o juma' de veac înainte. Amu', rostuit pe la Leipzig. Un instrumentist care stă confortabil la vârf, între celliștii români. Are vână și mână, are și-o sculă ce-l poate duce spre performanță oricând. Mai trebuie doar să vrea necurmat și să aleagă util. Are, poate, ca moștenire, iuțeala pe corzi, cu arcușu'. Are sensibilitate duim. Și un vibrato intens. Exemplar nuanțează, nesperat fascinează, îndată captivează...

Citind un text despre el, al pianistei Ioanei Lupașcu, am zis că-i face publicitate. Da' când la filarmonica loco fură soliști în tandem mă convingeai căta dreptate aceasta avu. Cârliionțatu' Rodin arătând din belșug pricepere, pasiune, precizie și profunzime. Apriga bucureșteancă fiindu-i coleg de nădejde în cel concert susținut luna trecută, aci. Neîndoielnic, stimulator pe măsură. Cele patru bisuri real delicioase îndreptându-m-a zice c-ar fi nimerit un recital împreună să rostuiască, de tip mozaic. Cu piese alese, gustate, iubite de publicu' larg. Rodin Moldovan putând lejer a cânta de la sonate pân' la lăutăreștiile noastre. Trecând, evident, prin pop, rock și jazz, dezinvolt, impecabil, cuceritor. Dac-o să vrea, cu siguranță va triumfa. Noi, la Pitești, nerăbdători așteptăm...

Albert și Regina

Sau Mamriev și Chernychko. Soț și soție. Tineri și activi cu real folos. Ambii, pianiști. El, și dirijor. Invitați amândoi, toamna asta, la Filarmonica „Oltenia”. Ea, în fața claviaturii. Pe care umblă alert și fluent. Rapid și precis. Fără ezitări ori necorelări cu orchestra doljeană. Ceva mai redusă, de această dată. Sigură însă, precum o cunosc. Deopotrivă pregnantă. Ca un ceasornic reglat impecabil. Ce nu rămâne în urmă niciun moment...

Muzicanți rodați, sudați între ei, oltenii evoluară la fix sub bagheta lui. Mamriev nefiind la prima colaborare dirijorală cu dâșii. Este un clăpar de forță, apreciat, da' și la pupitru nu rău se descurcă. Duce imperturbabil treaba la capăt și face un cuplu cu soața chiar de lăudat. Cu toții, îi deteră glas lu' Bartholdy viori, riguros, ferm și viguros. Intens cadențat, bine potențat, parcă-mprospătat. Fiind inspirat că m-am deplasat și am ascultat, căci a meritat. Benefic ar fi ca

să conlucreze și cu-alte ansambluri de gen din patria noastră, constant. Artă fără frontiere numindu-se asta, cu adevărat...

Jazz sprintar în Cireșar

Cu big band-ul Radio. La filarmonica a piteșteană. Fani cu duimul în sală. Ritmuri fel de fel. Bossanovă, blues, soul, swing, din plin. Trupa, iscusită, bine pregătită. Demnă de respect pentru munca sa. Eu o știu de ani, o apreciez și-n textele mele des o consemnez. Membrii ei, cu toții, profesioniști. Care mereu cântă cu entuziasm. Și improvizează proaspăt și bogat. Zmău, Georgescu, Tegu, Albei, Bolbocean, Partenie, Milea, Groaza, Cojocar, Profeti, Burneci, Moise și Dogaru, Natsis și Soleanu confirmând oricând adevărul ăsta de nezdruccinat...

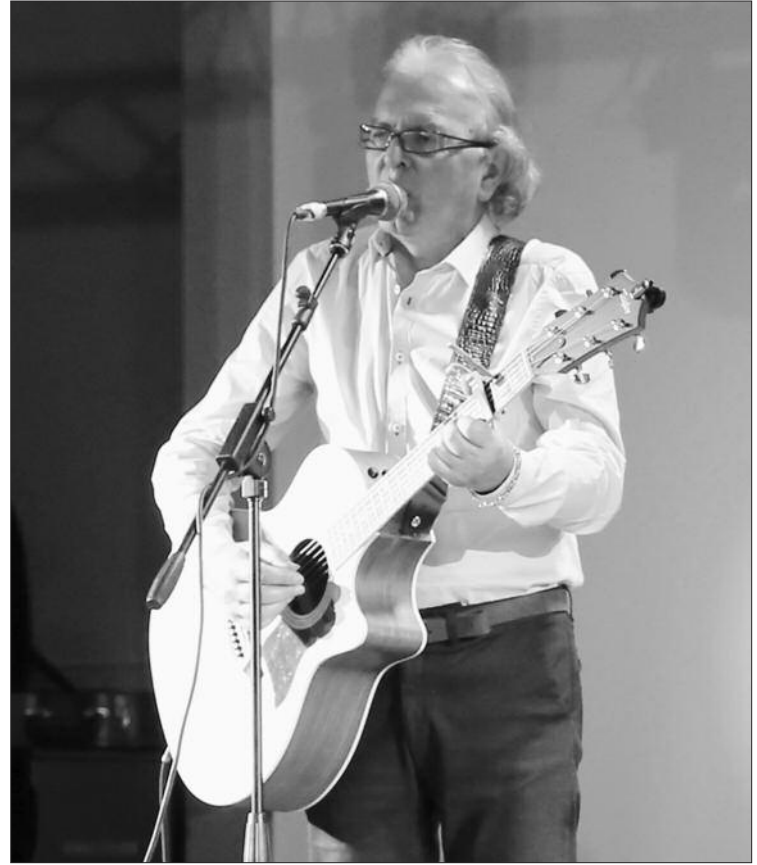
A prezentat avizat Florian Lungu. Întodeauna cu tolbanărcărată și informație la zi completată. A explicat inspirat ce e un big band, alcătuirea și muzica lui. Vorbind firește preponderent de cel pe scenă aflat. Conducător evident de pianist și compozitor Ionel Tudor. Amator de jazz, vădit, neclintit. Acceptă improvizația neșovăielnic, mizează pe rezultatu-i neîndoielnic. A dovedit-o și argeșenilor, cu vârf și-ndesat. Aplaudat, ca urmare, fiind, la final, apăsat. Reinvitat de public direct, insistent. Socot, meritat, sigur așteptat. Că-s mulți iubitori de gen în județ...

Adrian Simeanu

Muzica zilelor noastre

Oameni cu chitara

Sfârșit de octombrie, minifestival de folk, ediția a doua. Organizator, Centrul Cultural Pitești. Concurenții, mici și mari. Cântecile ale lor, da' și d-alea consacrate. Diplome, trofee, pentru fiecare. Recitaluri, vreo trei. Grupul "P 620" deschizându-le șiru'. Unic urmaș al unei tradiții locale de gen, înainte de '89 croită. De-o trupă iubită, pe atunci, din plin. "P 600", la rându-i numită, tot aniversar. I-am fost component și mi-aduc aminte de anii aceia cu drag. Azi, Tiberiu Hărăguș și colegii juni continuă efortul acela, cântând și dintre piesele noastre, nu fără folos...

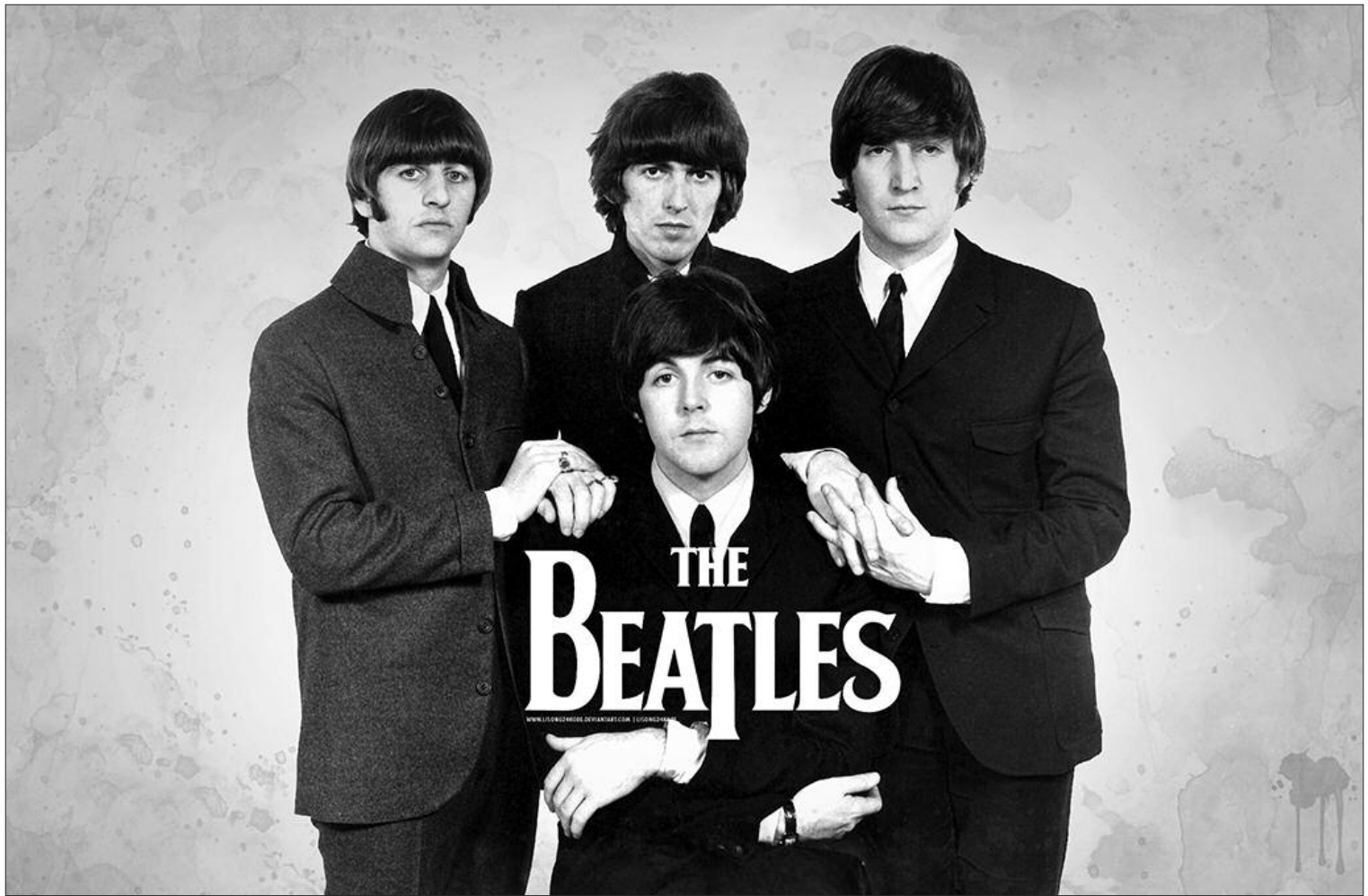
Le-a urmat, binevenit, nimerit timișoreanu' Vasile Mardare. Folkist cu plete albe, din pepiniera lu' Păunescu. Își menține vigoarea, abilitatea, dezinvoltura și-o zice vrednic și astăzi cu gura. M-am bucurat să-l aud, îi apreciez modestia și pasiunea nestinsă. Iară Ducu Bertzi fuse și acuma președinte de juriu. Oferind la fine refrenele sale. În inimi aflate justificat, necurmat. Pentru lirism și dulceață, melodie și poezie. În armonie și bucurie, sala, cu el, fredonând. Și, poate, sperând că, la ceas de seară, când e frig afară, o mai asculta oameni c-o chitară...

Adrian Simeanu

Muzica zilelor noastre

Despre rock, numai de bine!

S-a născut peste ocean. În veacu' trecut, din bluesu' fertil băștinaș. A luptat cu inerția, ineptia și prejudecățile. Chiar cu ideologia obtuză de roșu. A învins până la urmă și-a cuprins lumea definitiv. Cu ritmu' și textele sale. Cu improvizatia și orchestrațiile ades geniale. Cu sunetu' său incisiv și pregnant. Când aspru și descătușat, când melancolic și baladesc. Nu arareori în simbioză de top cu simfonicu' vast. Sigur fascinant, deplin onorant, neîndoielnic peren...

Sunt cam de-o de-o vârstă cu el. Și m-a pătruns de copil. Mama, Cornel Chiriac, "Europa Liberă" și prietenii defafară rămân "vinovați" că port și astăzi în mine astă "maladie" planetară cert. De care nu vreau să mă vindec defel. Cum să te lepezi de King, Berry și Presley, Hendrix, Santana și Clapton, Who, Beatles și Doors, Deep Purple, Led Zeppelin, Queen, Genesis și Yes, de

atâția alții ultracunoscuți? Ori de Sideral, Mondial, Cromatic, Metropol, Sfinx, Phoenix, Blue Spirit, pe plai românesc?...

La noi, rock & roll-ul a-nfruntat constant și-un sistem politic. Fiind sâcâitor și primejdios pentru comunism. Căci aduna oameni și desfereca de îndat' energii. Un giuvaer precum "Child in time", de exemplu, sau "Back in The USSR", erau tabu pe postu' de radio național în cea "epocă de aur". Amintirile vremii nu m-au părăsit, ferice, nici azi. Așa c-o spun răspicat: nu rocku-i de vină pentru tragedia din "Colectiv". Ci noi toți din țară tolerând de ani o stare nefastă de lucruri și-ai ei profitori sfidători, condamnabili, revoltători. Ca iubitor, practicant, cunoscător, comentator avizat am ca o concluzie titlul ăstor rânduri, limpede și ferm: despre rock, numai de bine!

Muzica zilelor noastre

DANIEL CODĂUȘ

Daniel Codăuș (6 aprilie 1958, Craiova - 25 noiembrie 2012, Pitești) a fost unul dintre bunii noștri pianiști, chiar dacă numele său nu este pomenit nici măcar în ENCICLOPEDIA ARGEȘULUI ȘI MUSCELULUI. A absolvit Liceul de Muzică „Dinu Lipatti” din București și Conservatorul de Muzică „Ciprian

Porumbescu” din București. I-a avut ca dascăli pe Corneliu Gheorghiu, Ion Vovu, Viorica Zorzor, Nicolae Sandrin, Dan Grigore, Victor Ceaicovski, Grigore Bărgăuanu, Victor Giuleanu, Aurel Stroe, Domnica Constantinescu ș.a. După absolvirea Conservatorului la specialitatea pian solist, în 1984, a lucrat ca profesor sau acordor de pian la Liceul de Muzică din Focșani, Cercul Militar Central București, colaborator intern la Radiodifuziunea Română, Școala de Muzică și Arte Plastice nr. 5 București, Școala de Arte Pitești și, la final de carieră, profesor la Liceul de Arte „Dinu Lipatti” din Pitești.

A susținut concerte și recitaluri în toate marile centre muzicale ale țării, precum și în Cehia, Germania, Ungaria, Slovacia, Polonia, Austria și Olanda.

În 1986 a publicat lucrarea „DO-RE-Mi electronic”, la Editura Tehnică. Datorită subiectului inedit au apărut două ediții, fiind elogiată de Viniciu Gafița și Ion Iliescu. A publicat numeroase studii în reviste de specialitate.

Este laureat cu „Lira de Aur” și Premiul I la Festivalul - concurs „Darclee”, prima ediție, Pitești, 1972, premiul I la Festivalul-concurs „Ciprian Porumbescu”, de la Suceava, și Festivalul „Ion Dumitrescu”, de la Râmnicu Vâlcea.

Între anii 2004-2007, Daniel Codăuș a susținut o stagiune sui-generis la Centrul Cultural Pitești: câte un recital la trei luni. Era chiar evenimentul săptămânii, îmi amintesc cu melancolie. Daniel Codăuș a pregătit publicul piteștean pentru viitoarea Filarmonică Pitești, pe scena căreia nu a mai avut șansa de a cânta. La primele concursuri de angajare l-am avut ca membru în juriu. Din păcate, o boală grea l-a răpit prea repede din viața publică, sfârșind tragic în toamna anului 2012.

Iată și alte lucruri prea puțin cunoscute despre pianist, relatate de traducătoarea Liana Alecu, cea care l-a sprijinit în ultima perioadă a vieții: „Dani a avut dublă specializare universitară, pian și canto clasic, era bas-bariton și a cântat, în anii studenției, pe scena Operei Române din București; având și un fizic remarcabil, a jucat în filmul „Glissando”, în rolul pianistului; era poliglot, știa 7 limbi străine, printre care ebraica și latina; avea cunoștințe uimitoare de chimie, fizică, astronomie, meteorologie, discipline tehnice, în care excela, având și o creativitate ieșită din comun, moștenită, desigur, de la tatăl său, inginerul și inventatorul Dumitru Codăuș, autorul a peste 16 cărți tehnice și a sute de articole de specialitate, posesor a peste 100 de brevete de inovație și invenție; era pasionat de medicină, având vaste cunoștințe, atât de medicină alopatică, cât și naturistă; avea talent literar și deschidere intelectuală filosofică, cunoștințe remarcabile de economie, politică; avea percepții extrasenzoriale, daruri profetice și o memorie muzicală (nu numai!) fenomenală: de exemplu, a putut să-mi dicteze, la telefon, o partitură întregă de Bach, notă cu notă, ornament cu ornament, partitură nerevăzută și cântată de peste 40 de ani!

Era și polisportiv, schia, patina, juca tenis de masă, era un excelent parașutist și aviator, dansa, specialist în arte marțiale (Aikido), înota etc. Nu știu să fi existat un

domeniu al cunoașterii umane pe care să nu-l fi stăpânit Dani; prin marea diversitate și profunzime a cunoștințelor, prin înzestrările intelectuale de excepție, printr-o sete de cunoaștere extraordinară, nu greșesc dacă afirm că ne-am aflat în prezența unei ființe geniale, cum rar se întâlnește! N-am cunoscut niciodată un singur om în care să se reunească atât de multe și de diverse calități!

Keats spunea: <<Eternă bucurie-i frumusețea!>>, iar eu adaug: eternă bucurie-i lumina nepământească a Geniului, starea de euforie permanentă, de plutire, de zbor interior pe care le crea celor din jurul lui prin simpla prezență! Dacă ar exista un titlu al vieții lui Dani, cred că acesta ar fi <<Daniel Codăuș sau zborul frânt al unui geniu>>”.

Jean Dumitrașcu

Când muzica se împletește cu poezia...

Daniela Nane este cunoscută multora. Pasionații văzând-o în felurite roluri, pe scenă, în filme și la televizor. Unii îi iubesc, poate, numai înfățișarea atrăgătoare. Alții, și talentul actoricesc. Personalitatea ei remarcându-se însă, vizibil, și în spectacole de poezie. În modul în care recită și își modulează vocea. În care știe să-i schimbe registrul după nevoie și să-i facă pe ascultători să vibreze odată cu ea. Lăsându-i până la urmă cu respirația tăiată. Asta fiind, zic eu, măsura adevăratei arte actoricești...

Muzica lucrează ca un buton ce amplifică, diminuează sau modifică o stare sufletească. Aduce intensitate și

savoare în plus imaginilor, gesturilor, versurilor, cuvintelor și șoaptelor. Partenera mea a înțeles asta și, prin prestația ei consonantă, dă o notă unică recitalului nostru. Făcând publicul să radieze de fericire ori să aibă lacrimi în ochi. Atingând acea coardă sensibilă a sufletului și descătându-l. Într-o eliberare a bucuriei și a emoțiilor existente în noi. Nu e doar o femeie frumoasă, ci și o actriță foarte bună. Arta îi întrece însă frumusețea, vocea sa are un timbru aparte, iar fiecare vers, o inflexiune anume, precum o vorbă cântată în diferite registre. „Pianul cu poeme”, în care strălucește vădit, e un spectacol

sensibil și gândit ca poezia și muzica să se împletească aidoma rotițelor de ceas sau spicelor de grâu. Căci, de n-ar fi așa, spectatorii nu ajung la emoții lăuntrice, la catharsis. Și nu pot simți inima și pulsul artiștilor de pe scenă, deși pentru asta se presupune că se află în sală. Ei bine, Daniela reușește să îndeplinească fără probleme acest nobil deziderat. Dăruind, de la zâmbet până la lacrimi, tot ce are ea hărăuit de la Dumnezeu.

Veniți neapărat s-o vedeți!

Ioana Maria Lupașcu

Jovem Orquestra Portuguesa

Sinaia, a doua zi de august, anul curent. Sala de concerte a Casinoului, odinioară numai a regilor și reginelor țării, a devenit, în câteva minute, arhiplină. Cine-a venit târzior, a stat în picioare ori s-a așezat pe treptele scărilor, plușate asemeni fotoliilor. Așteptaserăm cam jumătate de oră la intrare până ce s-a deschis ușa principală. În fața căreia se strânsese peste o sută de persoane dornice să ocupe locuri în eleganta incintă. Ce devenise, din 27 iulie, gazda festivalului internațional „Enescu și muzica lumii”. Oameni de toate vârstele au ținut să onoreze prezența de incontestabilă valoare artistică a Orchestrei de Tineret a Portugaliei. În graiul lui Ronaldo, Jovem Orquestra Portuguesa.

Buclele de lumină ale reflectoarelor îndreptate spre rampa plină de scaune și pupitre cu partituri filtrau clipa multășteptată. Un pic după ora 19, vreo optzeci de june și juni, toți în negru îmbrăcați, și-au ocupat locurile. Cu instrumentele gata de cântat. Băieții și fetele, numai zâmbet, s-au arătat uimiți de numeroasa asistență. Aplauzele au inundat neîncăpătoarea scenă când maestrul Pedro Carneiro a urcat pe podium. Adunându-se într-o sumă vie a emoțiilor revărsate din sufletele tinerilor muzicieni de pe coasta Atlanticului. Scurt, grav și sobru, seșor Pedro, ctitorul și conducătorul acestei orchestre, a fulgerat ochii elevilor săi și, tăind aerul cu bagheta, a iscat primele măsuri din celebra simfonie a cincea de Ludwig van Beethoven (1770-1827). Ritmul capodoperei Titanului de la Bonn e, din prima zvâcnire a baghetei, alert. Acordurile catapultează secvențial marea și tumultul mișcării întâia, ansamblul din peninsula dovedindu-se un strașnic ceasornic cu sunete și cadențe armonice. Beethoven însuși, acolo în Ceruri, fiind sigur uimit

de siguranța și precizia imprimată de aprigul dirijor. De fapt, el tocmai pentru astfel de muzicieni a compus-o! Allegretto alternând cu andante și presto cu molto con brio. Finalul cutremurând sala și aruncând auditorii-n delir. „Nu am mai auzit o așa interpretare a acestei lucrări”, strig, pe bună dreptate, către vecinii de stal...

După pauză, același dirijor și echipa sa desenează inspiratul largo cu care-și începe simfonia a cincea Dmitri Țostakoviți (1906-1975). Topica muzicală mă duce cu gândul la Esenin și Cehov. Ți parcă respiră încă parfumul împărătesei Ecaterina a doua. Sau mirosul de tutun englezesc al pipei ultimului Romanov. Năvala sunetelor adunând cumva istoria Rusiei cotropite și cotropitoare. Precum consemna în amintirile sale Maria Cantacuzino. Maruca, soția marelui nostru Enescu. Ambii, primiți de Țostakoviți la Moscova în deceniul al patrulea din veacul trecut. Nobila tescană vrând chiar a-l vizita pe... Stalin!

Fire cuceritoare, exuberantă, Pedro Carneiro a venit pe lume în 1975, la Lisabona. Dintr-o mamă actriță și un tată trompetist în orchestra simfonică a Radioului Lusitan. Copil încă, a studiat pianul, trompeta, violoncelul, însă l-a captivat percuția. A fost admis, la doar 12 ani, în Conservatorul Național. Perfecționându-se în dirijat și percuție pe la Londra și Milano. În anul 2010, a înființat JOP, pentru a oferi tinerilor posibilitatea de a face muzică într-un ansamblu profesionist. Renumit astăzi îndreptățit și aplaudat pretutindeni cu entuziasm...

Serghe Bucur

Sibiul și Piteștiul, în duo la Ploiești!

În seara zilei de 22 septembrie a. c., melomanii prehoveni au fost onorați cu prezența de pianista Monica Florescu, de la Filarmonica de Stat din Sibiu și de dirijorul Tiberiu Dragoș Oprea, de la Filarmonica Pitești. Invitați să susțină un memorabil program simfonic pe scena Filarmonicii „Paul Constantinescu”, de la Ploiești. Compus din lucrări de Robert Schumann (1810-1856) și Serghei Rahmaninov (1873-1943). Prefăcut de oaspeți, prin prestația lor, într-unul de referință pentru viața muzicală a momentului. Revenirea piteșteanului la pupitrul orchestrei ploieștene prilejuind și o afluență de public în sală. Atras de suplețea cu care tânărul muzician mănuieste bagheta și de vraja transmisă de el, simplu și firesc, instrumentiștilor și solistei.

Concertul în la minor, opus 54, pentru pian și orchestră, ne-a relevat o virtuoză pianistă, în persoana doamnei Florescu. Distinsa muziciană evidențiindu-i cu brio subtilități de o

remarcabilă vibrație romantică. Nuanțările, potențate de un perfect „mecanism” telepatic dirijor – solistă, s-au răspândit în sala „Ion Baci” grație mâinilor ei diafane, realmente suverane pe clape. Acalmia primei părți – allegretto affettuoso – s-a reflectat în baletul delicat acaparant al baghetei. Depănând acele clipe esențiale pe care Schumann, între desăvârșita sa dragoste pentru Clara Wieck (1818-1896) și umbrele ce aveau să-i întunece inspirația, le-a trăit scriind concertul căruia interpreta sibiană i-a întregit strălucirea dramaticelor interferări contrapunctice. Amplificându-le în partea a doua – andantino grazioso – prin erupții ritmice în cascade apoteotice, iar în partea a treia, finală, printr-un patetic allegro vivace.

Pauza ne-a revigorat tonusul, cu infernala „scară” a sonorităților aritmice pe care urcară cele patru mișcări ale simfoniei a doua în mi minor, opus 27, de Rachmaninov. Redând sinuoasa viață

a compozitorului care, dezavuat de Stalin, a preferat meandrele existenței din excentricul Beverly Hills, chiar dacă păstra ecourile primei interpretări a lucrării la Moscova, înainte de revoluția leninistă. Aparentele asonanțe, de fapt un fir melodic superb, cu emoție și înfrigurare gustate de auditoriu, au opus romantismului schumannian construcția de tip catedrală. Adică, o succesiune de forme, linii, spații și reliefuri incandescente. O măreție de ev tolstoian, cu furtunile și însoririle din „Război și pace”. Orchestra prahoveană, sub bagheta fermecată a lui Dragoș Oprea, încheind tulburător un spectacol simfonic cu certe rezonanțe-n memorie. Pentru confruntarea cu trecerea timpului demne indiscutabil...

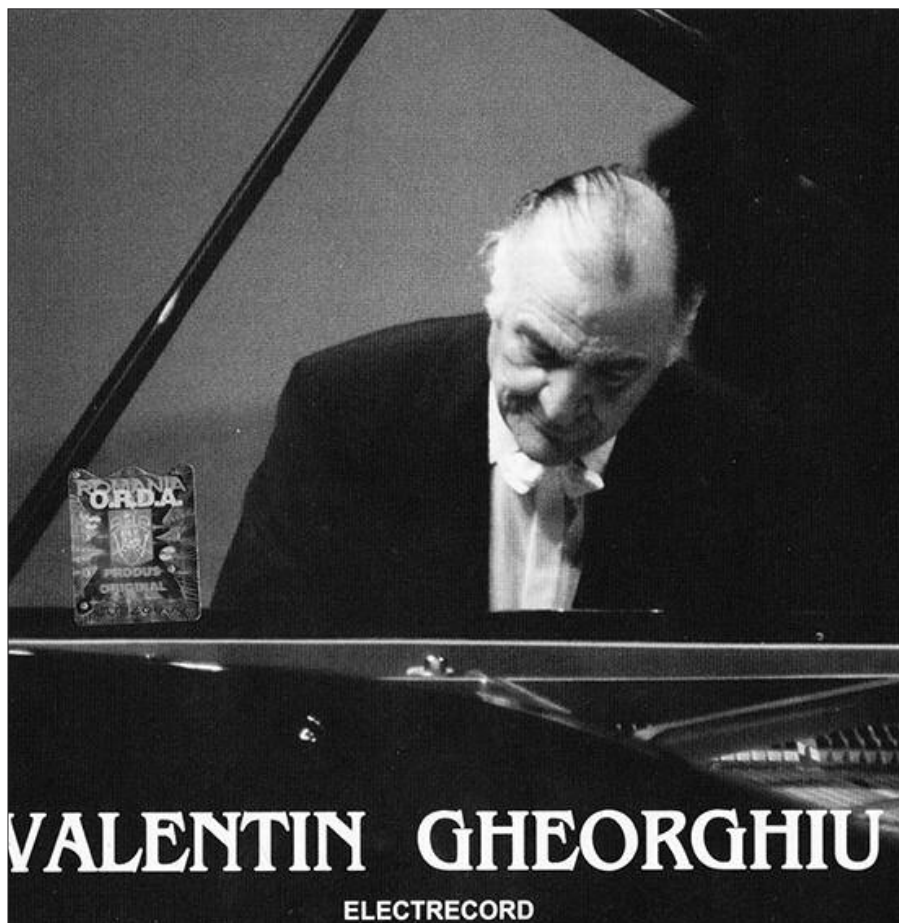
Serghe Bucur

Un nou CD Valentin Gheorghiu

Electrecord a scos pe piață un dublu CD intitulat simplu: Valentin Gheorghiu. Maestrul Valentin Gheorghiu interpretează aici Concertul pentru pian în Mi bemol major nr. 9 de Mozart, Carnaval op.9 de R. Schumann, Sonata în la minor op.143 D784 de F. Schubert, dar și două compoziții proprii. Este vorba de Sonata în Mi major pentru pian și de Concertul pentru pian și orchestră în La major (prima audiție absolută a fost în 1965).

Jean Dumitrașcu

Cartea zilelor noastre

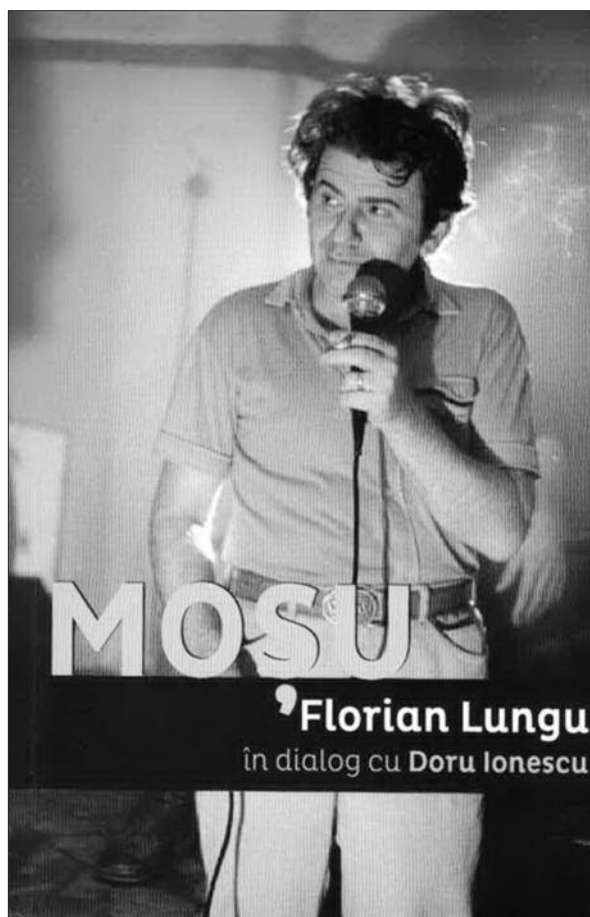
Moșu

Pe nerăsuflăte cetii cărțulia*. Căci eroul ei fost-a și rămâne un mentor al meu. Într-ale jazzului molipsitor. "Sweet" Florian Lungu. Care, ferice, mi-e dascăl și azi prețios. Precum și prieten. Scriind despre el ori de câte ori apare-un prilej. Ducându-mă des la concertele prezentate mereu avizat. Ori stând și acum în difuzor cu urechea la spusele sale documentate și instructive neîndoielnic...

Doru Emil Ionescu, împătimit deopotrivă de ritm și tv, s-a gândit să stea de vorbă pe larg cu Florian. Ce au vorbit fiind adunat într-un op binevenit. Din filele căruia aflăm despre viața și munca acestuia. Ca promotor al genului, dedicat, îndelungat. Despre soliști și orchestre, evenimente în ani petrecute. Comentate întotdeauna la fix, atractiv. Moșu i-a cunoscut pe atâția, multe-a văzut, auzit, reținut. Slujind microfonu' deplin informat și nestrămutat. Lăsând în urmă, când printre noi n-o mai fi, istorie, cert. Fincă și arta sunetelor rânduie-n milenii dă seamă cumva despre lume și mersu-i în timp. D-aia cărticica asta merită citită îndat'. Stârnește și întărește iubirea de jazz. O motivează și captivează. Povestește și instruește plăcut, simplu, convingător. Doru întreabă cu rost, cronologic, fluent. Lungu răspunde atent, colocvial, la obiect. Dând la iveală mărturisiri numeroase, frumoase, hazoase. Umoru', de fel nelipsind Moșului neobosit. Și de jazz nedespărțit. Căci, vorba lui adevărată, viața-i scurtă, jazzu', lung...

Adrian Simeanu

*„MOȘU Florian Lungu în dialog cu Doru Ionescu”, Ed. Casa de pariuri literare, 2016

Gândirea aforistică a maestrului Petre Crăciun

Maestrul Petre Crăciun (1924-2012) este personalitatea care copleșește memoria multora dintre noi și despre care - în mod sigur - generațiile viitoare vor afla că a fost unul dintre ctitorii învățământului muzical superior printr-o viață dăruită și pilduitoare în plan profesional și uman.

Un prim document referitor la contribuția maestrului în viața muzicală românească și în cea academică va apărea în curând, dar până atunci vom sublinia numai câteva aspecte ale preocupărilor sale, în special în domeniul

dirijatului, al interpretării muzicale, al teoriei limbajelor, comunicării, modelelor de analiză, al importanței și semnificației elementelor morfo-sintactice în alcătuirea imaginii interpretative etc.

Demersul intelectual și artistic al maestrului Crăciun s-a constituit dintr-o informare multidisciplinară, asimilând și înțelegând fluxul cercetării din secolul XX - atât de radical în viziune -, sintetizând în cursurile sale nivelul preocupărilor în domeniile amintite, dar și o bogată

creativitate privind definirea cântului în ansamblu, dirijatul performant și didactica superioară.

În opera sa orală din cursurile de măiestrie dirijorală, Petre Crăciun a definit un sistem dirijoral coerent și actual, stabilind un vocabular propriu pentru limbajul non-verbal, pe care l-a transmis atât studenților cât și membrilor Catedrei de Dirijat, generând o nouă orientare în metodică predării la Conservatorul bucureștean. Pornind de la semiotica saussuriană, lingvistica lui L. Hjelmslev și R. Jakobson, fenomenologia husserliană, adâncind mecanismul conștiinței, al intenționalității, al *noesei* și *noemei*, maestrul Crăciun s-a angajat în cercetările sale de tip semiotic, semantic și hermeneutic cu scopul definirii unor realități, cum sunt cele ale „*limbajului verbo-muzical*”, „*limbajul dirijoral*”, „*gestul dirijoral cu funcție de semn*”, „*analiza morfo-sintactică a partiturii*”, „*impulsul gestual - generator de expresie*”, „*clase de bătați dirijorale*”, „*conceptul de figură gestuală*”, „*figuri de tact de bază, derivate și supraordonate*”, „*curba tensională a unităților frastice*”, „*modelul mental dirijoral*” și multe altele.

Semnificativ este că Petre Crăciun nu a excelat numai ca profesor pasionat de știința domeniului dirijoral și de mecanismele interpretării muzicale, ci a fost și o *conștiință* de înaltă moralitate, în care orizontul științific și cel artistic au evoluat pe fondul unui caracter riguros și al unui psihic echilibrat, al unei modestii proverbiale din care s-a înfiripat un prestigiu substanțial în viața personală, la catedră, în fața studenților, în relațiile cu dirijorii din țară, pe care i-a coordonat prin „*întâlnirile profesionale*” din Conservator timp de decenii, anticipând calitatea sa de președinte al A.N.C.R.

Relieful sufletesc rodnic al profesorului Crăciun și impresionanta sa fidelitate pentru *Adevărul* adus la *Lumină* în orice situație, l-a proiectat în fața studenților ca o personalitate și un model de care și astăzi absolvenții instituției noastre își amintesc cu o bucurie și admirație nedisimulate. Această prețuire rezulta din numeroasele resurse lăuntrice ale sale, în principal fiind vorba de păstrarea lucidității, a sobrietății și a „*facerii de bine*” în orice moment al tumultului vieții, din puternica stăpânire și deplinul autocontrol pe care-l manifesta în orice situație cotidiană sau artistică.

Îndeplinind funcții importante în viața muzicală românească (Filarmonică, Ministerul Culturii, Conservator), maestrul Petre Crăciun a dăruit Universității Naționale de Muzică din București cei mai frumoși ani ai săi și cele mai importante realizări în plan didactic. După câțiva ani de sinteză a modelelor de predare la catedră, și-a alcătuit propriul sistem de organizare a informației didactice și artistice asupra căruia a revenit și l-a perfecționat,

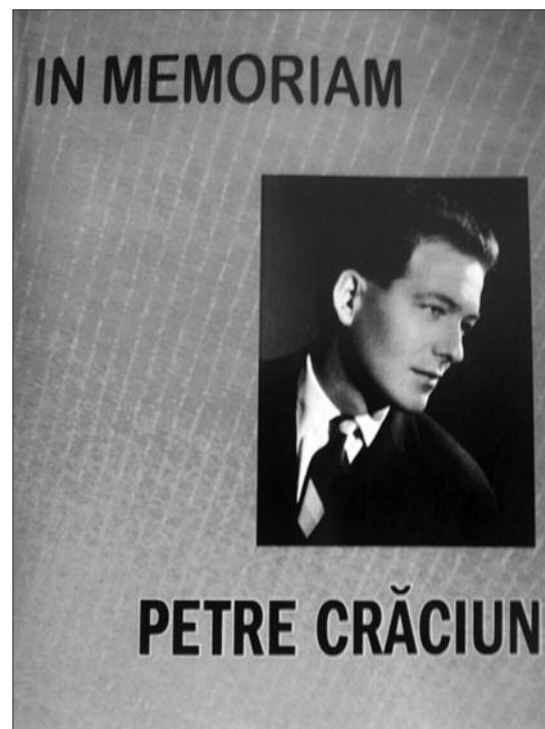
desăvârșindu-l în cadrul cursurilor de *Dirijat și Stilistică dirijorală*.

Calitățile umane și *harisma* personală l-au ajutat să depășească rigiditatea unei comunicări abstracte cu semenii și să creeze în rândul discipolilor o emulație permanentă în privința cercetării fenomenului vocal și dirijoral pe baza unei culturi enciclopedice și a încrederii în propriile lor capacități creatoare.

În viziunea sa asupra muzicii, Petre Crăciun a stabilit puncte cardinale în privința conceptului interpretativ, fiind adeptul unei permanente și fecunde argumentări a celor mai mici detalii din partitura muzicală, în același timp orientând conștiința muzicianului spre perspective interpretative bogate în reverberații lăuntrice, afirmând - mereu - că „*noțiunea - în prima și ultima ei instanță - are o intimă legătură cu afectivitatea*”.

Dar contribuția lui Petre Crăciun la statuarea unui învățământ universitar modern nu s-a rezumat numai la orizontul teoretic, ci și la abordarea unui repertoriu muzical de largă suprafață, din toate genurile și stilurile reprezentative pentru problematica tehnică și psihotehnică pe care universul muzical ni-l oferă generos și cuprinzător, militând - cu fervoare - pentru cunoașterea muzicii din toate timpurile, dar și a celei contemporane, pe care a promovat-o, punând-o în valoare prin prime audiții.

Privită în ansamblu, întreaga viață a maestrului Crăciun - cea profesională și privată - a fost una pilduitoare, de

dăruire pentru cauza muzicii, în toate ipostazele în care aceasta reflectă trăirea lăuntrică sau „ceea ce eu simt, ce am filtrat dincolo de ceea ce gândesc”.

Iată, în încheiere, câteva „ziceri” ale maestrului Petre Crăciun, consemnate - în mod fericit - de-a lungul formării colectivului didactic al specializării Ansamblu și Dirijat coral:

- **Muzica este expresia vieții noastre interioare.**
- **Muzica este trăire pentru că semnul se reflectă în mine, iar eu simt ceea ce am filtrat dincolo de ceea ce gândesc.**
- **Prin muzică ne apropiem de Dumnezeu, ca perfecțiune.**
- **Rolul dirijorului în actul interpretativ este de a trezi interes, de a converti semnele partiturii în sonorități, de a modela sufletele interpreților după imaginile sale lăuntrice.**
- **Dirijorul îi face pe ceilalți să făptuiască realul său sufletesc.**
- **O partitură trebuie să corespundă celor cinci simțuri, nu numai să fie „frumoasă” auzului, ci să aibă și „gust” și „miros” și „relief”.**
- **Profesorul care a venit la Conservator numai pentru a lua un salariu sau a profita de o poziție socială, s-a înșelat pe el însuși.**

Ioan Golcea

Allegro presto appassionato

„JUBILEU 50”, o carte scrisă de domnii Octavian David, Corneliu Nicolae Irimia și Nicolae Dumitrescu, conservă la modul istoriografic profesionist povestea Ploieștiului muzical care, precum ne demonstrează tabelul cronologic inclus, începe în anul de grație 1825! Aproape două veacuri de existență a spiritelor devotate Eutherpei, istorisind dintr-o pasiune pe care zeița a aruncat-o în sufletul logofețelului Ioniță Stoicescu, ctitorul primei școli de muzică psaltică (de psaltichie) în urbea de mai târziu a lui Caragiale, Caragiu și Nichita. O trecere prin aceste două veacuri, într-o mișcare proprie unei adecvate lucrări simfonice – pe care ar dirija-o laolaltă maestrul de astăzi ai Filarmonicii „Paul Cosntantinescu”, ilustrii Ilarion Ionescu-Galați, Ovidiu Bălan și Radu Postăvaru – la jubileul de 60 de ani ai excepționalei instituții din strada Anton Pann nr. 5, într-un *allegro presto appassionato* afectiv.

Două momente certifică începutul de atunci, potrivit lui Gheorghe Ștefanu, în jurnalul său: orchestra semisimfonică „Ciprian Porumbescu”, înființată prin procesul-verbal din 25 august 1952, respectiv primul concert, din 18 decembrie 1952, dirijat de Gheorghe Grăjdeanu.

Până aici însă, distinșii autori ai elegantului volum „Jubileu 50” consemnează prezența, la 23 august 1859, a lui Alexandru Ioan Cuza la marea paradă a oștirii încartiruite și pregătite în tabăra de la Florești, desfășurată în ritmurile primei fanfare „Muzica Gardiei”, condusă de Iosif Meisner. Dar și alte câteva borne în ascendența Ploieștiului muzical: 1879 – „Lyra Prahovei”, cor mixt de 70 de persoane și formație orchestrală, întemeiatori fiind Athanase Verzeanu și preotul Mihai Pârvulescu; 1907 – cvartetul de coarde, alcătuit din patru muzicieni: Fedinand Ebert, avocat Stelian Zamfirescu, farmacist Vincențiu Livovski și Vasile Iacobescu; 1923 –

„Asociația Muzicală Ploiești”, printre componenți regăsim se Carol Nicolae Debie; 1932 – Paul Constantinescu fondează și conduce un cvartet de coarde; 1933 – Paul Constantinescu dirijează, în sala Odeon, primul concert sub egida „Asociației Filarmonice Ploiești”; 6 noiembrie 1953 – Nicolae Debie este ales dirijorul orchestrei Filarmonicii de Stat Ploiești. Apoi, corifeii Ion Baciu, Eugen Pricope, George Petrescu, Eliodor Rău, Corneliu Dumbrăveanu, Paul Popescu, Carol Litvin, Horia Andreescu, Cristian Brâncuși și Emanoil Elenescu.

În 1998, vine la cârma instituției de azi domnul Corneliu Nicolae Irimia, ea primind numele actual în 1993. Cariatidele baghetei, Ilarion Ionescu-Galați, Ovidiu Bălan, Romeo Râmbu și Radu Postăvaru dau, de atunci, rând pe rând, la pupitru, strălucirea devenită istorie. Pe scenele marilor orașe din România, pe scenele unor metropole din Europa, Asia, S.U.A., Orientul apropiat, orchestra ploieșteană susținând, de peste șase decenii, un neîntrerupt travaliu concertistic și cameral, la standard european.

Nume de notorietate, precum Vladimir Orlov, Ion Voicu, Ștefan și Valentin Gheorghiu, Dan Grigore, Cella Delavrancea, Valentin Teodorian, Gabriel Croitoru, Florin Ionescu-Galați, Cristina Anghelescu, Ștefan Ruha, Daniel Podlovski, Ilinca Dumitrescu, Alina Elena Bercu, Vlad Hârlav-Maistorovici, Misha Katz, Stefan Tarara, Liviu Prunaru, Walter Hilgers, Alexandru Tomescu, Irina Iordăchescu, Răzvan Suma, Horia Mihail, Horia Andreescu ș. a. au onorat publicul fidel al sexagenarei instituții prahovene de cultură, cu prestații muzicale exemplare.

„Paul Constantinescu”, vivat, crescat, floreat !

Serghe Bucur

Corneliu Irimia

Un arhitect al jazzului românesc

Anul ce-a trecut i-a luat cu el, necruțător, pe Bowie, Emerson, Prince și Cohen. Muzicieni faimoși de prin alte țări. De la noi, pe Pascu, Enescu și Popp. Al treilea, veteran al jazzului autohton. A cărui carieră-n domeniu a fost o poveste adevărată. Despre pasiunea-i constantă, profundă pentru muzica asta universală. Pentru esențele sale tari și stilate. Albe precum „Panoramic jazz-rock”, „Nodul gordian” și „Acordul fin” sunt și rămân mărturii ale unei activități muzicale de rasă, fără compromisuri sau kitsch.

În concertul din '71, de la București, emblematicul vibrafonist Lionel Hampton l-a invitat pe tânărul Popp să se așeze la pian și să cânte. „The man I love”. Un standard istoric al genului, apărut prin '24 sub alt titlu. Glorios, mai apoi, pentru totdeauna. Întru slava autorilor săi de peste ocean, frații Gershwin. Așezat dezinvolt la claviatură, Marius și-a reprezentat remarcabil țara și continentul în fața marelui instrumentist american. Ce ne arată înregistrarea de-atunci? Simplu, fără o gestică spectaculoasă, arhitectul nostru a evoluat relaxat și convingător. Hampton l-a privit întâi îngăduitor și curtenitor, apoi tot mai surprins și interesat. Pentru ca, în final, să dea frâu liber bucuriei că a aflat în român un confrate. Frumos și măgulitor, fără doar și poate!

Cititorilor acestor rânduri, care s-ar întreba cine a fost Marius Popp, trebuie să le spun că a trăit onest, cu dureri și speranțe ca noi toți. A luptat neabătut pentru cauza jazzului românesc. A fost un bun pedagog pentru tineri, autor al unui manual de profil, actual și azi. Un artist pretențios în primul rând cu sine, profund și subtil. Caracter puternic, neșovăitor pentru crezul său. Încrezător și prietenos, deschizător incontestabil de drum în materie. Un mare arhitect al jazzului dâmbovițean, construind durabil mereu și armonios. A ajutat și-a promovat neconținut această muzică vie, fie între fruntarii, fie în afară. A primit pe merit premii de specialitate și va rămâne, îndreptățit, în istoria genului în chip strălucit.

Ce album să-i ascultăm până la urmă? Greu de ales, deoarece oricare jazzman preferă cântările live. Pe parcursul lor putând a-și arăta din plin măiestria, prin improvizatii îndeosebi. Aș sugera totuși „Panoramic jazz-rock”, excelentă realizare sonoră, măiastră și arătoasă. Sunt convins c-o să placă. Marius a plecat dintre noi așa cum a trăit, discret și decent, dar nu ne-a părăsit. Căci muzica sa peren va dăinui...

Mike Godoroja

Concursul Internațional „George Enescu”, ediția 2016

Începând din anul 2014, Concursul Internațional „George Enescu” se desfășoară o dată la doi ani, fiind un eveniment deosebit în peisajul cultural internațional, atât pentru artiștii participanți, cât și pentru public. Concursul este organizat sub brandul Festivalului Internațional „George Enescu”, cel mai mare eveniment cultural internațional organizat de România.

Ediția din acest an s-a desfășurat în perioada 3-25 septembrie. Au participat 317 tineri artiști, din 48 de țări, 56 de artiști la Vioară, câte 53 la Violoncel și Pian, iar la Compoziție au fost înscriși 34 de participanți. Concursul s-a desfășurat sub înaltul patronaj al Președintelui României, organizator principal fiind ARTEXIM, președinte de onoare Zubin Mehta, director artistic Vladimir Jurowski, producător Guvernul României prin Ministerul Culturii, coproducători Societatea Română, de Radiodifuziune și Societatea Română de Televiziune.

Concursul s-a încheiat la Ateneul Român, în 25 septembrie, cu finala Secțiunii de Pian câștigată de tânăra solistă bulgară **Victoria Vassilenko**, de 23 de ani. Pe locul al doilea s-a situat Takuma Ishii din Japonia, iar locul al treilea i-a revenit lui Danor Quinteros din Chile. Dirijorul John Axelrod a acordat de asemenea un premiu special câștigătoarei Premiului I, Victoria Vassilenko: un concert

sub bagheta sa, alături de Orchestra Regală din Sevilla.

La Secțiunea „Vioară”, concursul a fost câștigat de **Gyehee Kim** din Coreea de Sud, după o finală în care a interpretat Concertul pentru vioară în Re Major de Ceaikovski. Pe locul al doilea s-a situat Donghyun Kim (Coreea de Sud), iar pe locul al treilea Erzhan Kulibaev (Kazahstan). Violonistei Ioana Cristina Goicea din România, participantă

în semifinala Secțiunii de Vioară, i-a fost acordată Bursa „Ștefan Gheorghiu” pentru cel mai bine clasat concurent român în cadrul Concursului Enescu 2016.

Zlatomir Fung, din Statele Unite ale Americii, în vârstă de 17 ani, a câștigat Premiul I al Secțiunii Violoncel, la sfârșitul unei finale cu ovații, în care a

interpretat Simfonia Concertantă Op.8 de George Enescu, acompaniat de Orchestra Filarmonică „George Enescu”, sub bagheta dirijorului Alexandre Bloch. Pe locul al doilea s-a situat Anastasia Kobekina (Rusia), iar pe locul al treilea Mon Poo Lee (Spania). Dirijorul Alexandre Bloch a acordat un premiu special tinerei violonceliste clasate pe locul al doilea, constând în posibilitatea de a concerta sub bagheta lui, acompaniată de Orchestra din Lille în sezonul 2017-2018. Și Frans Helmerson, membru al juriului Secțiunii Violoncel, a acordat un premiu special, constând într-o bursă la prestigioasa Kronberg Academy acordată tânărului cellist semifinalist Jamal Aliyev, din Turcia.

Câștigătorul Secțiunii de Compoziție a Concursului Enescu 2016, categoria Muzică Simfonică, este **Tian Tian** din China, cu lucrarea intitulată „Concerto for orchestra”, iar **Caterina di Cecca** din Italia a fost desemnată câștigătoare la categoria Muzică de Cameră, cu lucrarea „Isole per 7 instrumentisti”.

Juriul a fost format din 34 de personalități de talie internațională ale muzicii clasice din străinătate și din România, printre care: David Geringas, Arto Noras, Marin Cazacu — la Secțiunea Violoncel, Pierre Amoyal, Silvia Marcovici, Mihaela Martin, Florin Croitoru și Remus Azoitei — la Secțiunea Vioară, Peter Donohoe, Gabriel Tacchino, Viniciu Moroianu — la Secțiunea Pian, Zygmunt Krauze, Peter Ruzicka, Adrian Iorgulescu și Dan Dediu — la Secțiunea Compoziție.

Premiul întâi a fost în valoare de 15.000 euro, premiul al doilea de 10.000 de euro, iar premiul al treilea de 5.000 de euro, valoarea totală a premiilor fiind, pentru cele patru secțiuni, de 115.000 de euro; la acestea se adaugă posibilitatea de a interpreta pe scena Festivalului „Enescu”, precum și premii speciale și oportunități de promovare internațională.

Prin valoarea concurenților, a profesionalismului organizatoric, a premiilor puse în joc și a oportunităților oferite, Concursul „Enescu” și-a câpătat un loc binemeritat printre cele mai importante competiții de gen de pe mapamond.

Jean Dumitrașcu

Stagiunea a zecea, 2016-2017, a Filarmonicii Pitești

**Joi, 29 septembrie 2016,
ora 19.00**

Concert simfonic de deschidere a stagiunii a X-a și inaugurarea sălii de concert a Centrului Multifuncțional

Dirijor: Gheorghe Costin

Soliști: Emil Vișenescu (clarinet) și Ionuț Roșca (fagot)

Program:

P.I. Ceaikovski – Uvertura-fantezie „Romeo și Julieta”

Richard Strauss - Duet concertino pentru clarinet, fagot, orchestră de coarde și harpă

L.v. Beethoven – Simfonia a V-a (a Destinului) în do minor

**Marti, 4 octombrie 2016,
ora 19.00**

Duelul viorilor, ediția a 6-a

Liviu Prunaru (Stradivarius) & Gabriel Croitoru (Guarneri), Horia Mihail (pian)

Program:

Gabriel Croitoru – vioară, Horia Mihail – pian:

P. de Sarasate - Zapateado

M. Moszkowski - Gitarre
P. de Sarasate- Melodii lăutărești, op. 20
D. Șostakovici - Vals din Suita a II-a de jazz

Liviu Prunaru – vioară, Horia Mihail - pian

B. Smetana - Patria mea

H. Wieniawski - Poloneza brilliantă nr. 1 în re major, op. 4

J. Raff - Cavatina

J. Hubay - Scene de la Csárda - Hejre Kati, nr. 4 op. 32

Liviu Prunaru – vioară, Gabriel Croitoru – vioară, Horia Mihail – pian:

L. Beriot - Grand duo, pentru două vioi

A. Piazzolla - Iarna din Anotimpurile la Buenos Aires (pentru două vioi și pian)

D. Șostakovici - 5 Melodii (pentru două vioi și pian)

**Joi, 6 octombrie 2016,
ora 19.00**

Dansuri simfonice

Dirijor: Romeo Rîmbu

Soliști: Sorin Petrescu (pian) și Doru Roman (percuție)

Program:

W.A. Mozart - Rondo alla turca

G.P. Reverberi - Rondo veneziano

Dobri Paliev - Dans fantastic

Andrei Tănăsescu - Ciuleandra

Fr. Chopin - Poloneza, op.53

Enrique Granados - Orientale

Astor Piazzolla - Todo Buenos Aires

Dave Brubeck - It's A Raggy Waltz

Petre Elinescu - Scenă pastorală română

**Joi, 13 octombrie 2016,
ora 19.00**

Dirijor: Tiberiu Oprea

Solist: Mihai Sîrbu (corn)

Program:

W.A. Mozart – Concertul nr.3 pentru corn și orchestră în Mi bemol major, K.447

S. Rahmaninov – Simfonia a 2-a în mi minor, op. 27

**Joi, 20 octombrie 2016,
ora 19.00**

Dirijor: Sabin Pautza

Soliști: Ioana Maria Lupașcu (pian) și Rodin Moldovan (violoncel)

Program:
Sabin Pautza – Russian Medley
Sabin Pautza – Dublul concert pentru
violoncel și pian
Franz Schubert/Sabin Pautza – Fata și
moartea

**Vineri, 21 octombrie
2016, ora 19.00**

Cântece de iubire

Soliști: Irina Iordăchescu (soprană),
Cristina Iordache (mezzosoprană),
Mario Vasiliu (tenor) și Bogdan
Mihăilescu (chitară)

Program:

Flow, my tears – J.Dowland
Music for a while – H.Purcell
Nel cor piu non mi sento – G.Paisiello
Intorno al idol mio – A.Cesti
Bist du bei mir – J.S.Bach
Oiseaux, si tous les ans – W.A.Mozart
Bachianas brasileiras – H.Villa-Lobos
Ave Maria – G.Caccini
Rinaldo – G.Fr.Handel
O cessate di piagarmi – A.Scarlatti
Ridente la calma – W.A.Mozart
Lagrimie mie d'affanno – F.Sor
El vito – F.Obradors
Se l'aura spira – G.Frescobaldi
Ave verum – W.A.Mozart
Ave Maria – Fr.Schubert

Caro mio ben – G.Giordani
Stanchen – Fr.Schubert
Elegie – J.Massenet
No sabes lo que siento – V.E.Sojo
Core'ngrato – S.Cardillo
Schwesterlein – J.Brahms
Barcarolle – J.Offenbach
Quando de ti me aparto – F.Sor

**Joi, 27 octombrie 2016,
ora 19.00**

Concert simfonic

Dirijor: Pascal Lacombe (Franța)

Solistă: Marta Murvai (vioară,
Germania)

Program:

Franz von Suppé - Uvertura la „Poet și țăran”

Jean Sibelius – Concertul pentru vioară în re minor, op. 47

Georges Bizet – Suitele nr. 1 și 2, „Arleziana”

Vineri, 28 octombrie 2016, ora 19.00

Isvor. Enescu – Rapsodiile Române vs. muzică tradițională și folclor urban

Ansamblul „Imago Mundi” (Adrian Buciu – flaute, shakers, Oana Ivașcu – oboi, tamburină, Ștefan Barbu – vioară, Andreea Țimiraș – violoncel, Cătălin Ștefănescu – cobză, chitară, Daniel Ivașcu – bendir, shakers)

Compoziții: Cătălin Ștefănescu-Pătrașcu, George Enescu. Aranjamente: Cătălin Ștefănescu-Pătrașcu. Improvizații: Daniel Ivașcu, Oana Ivașcu, Adrian Buciu

Program: Când si-a pierdut ciobanul oile, Am un leu, Nu mă lăsa, Dinspre ziuă, Sârba, Stânca neagră, De doi ca la Rucăr, Lăutarul, Brâu pe burdui, Joc,

Văleu, lupu’, Țânțăraș, Fanfara, Mori, badeo, să-ți moară dorul, Brâu

Joi, 3 noiembrie 2016, ora 19.00

Dirijor: Alexandru Ganea

Solist: Sergiu Cârstea (trompetă)

Program:

W.A. Mozart - Simfonia nr.2 în Si bemol major KV17

A. Marcello - Concertul pentru oboi în re minor, varianta pentru trompetă mică și orchestră de coarde

J.S. Bach / A. Vivaldi - Concertul pentru trompetă mică și orchestră de coarde în Re major

F. Mendelssohn-Bartholdy - Simfonia nr.5, op.107, „Reforma”

Joi, 10 noiembrie 2016, ora 19.00

Dirijor: Radu Ciorei

Soliști: Ionuț Bogdan Ștefănescu (flaut) și Mariana Bîldea (harpă)

Program:

W.A. Mozart – Concertul în Do major pentru flaut, harpă și orchestră, KV 299

Antonín Dvořák – Simfonia a 6-a în Re major, op. 60

Vineri, 11 noiembrie 2016, ora 19.00

LA VIDA LOCA

Recital cameral susținut de Matei Ioachimescu (flaut) și Alfredo Ovalles (pian)

Program:

Los Trabadados - Potpurri de Música Venezolana (P. García, E. Plaza, A. Guanipa, O. Volcán, A. Freitas, C. Bonett, E. Serrano, M. Briceño)

Corazón Loco (J. Albino)

El Choclo (Á. Villoldo)

Tonada de Luna Llena (S. Diaz)

La Flor de la Canela (C. Granda)

Rock It with your long hair (M. Forte)

p.a.a.

Viajera del Rio y Desesperanza (M.L. Escobar, M. Yánez)

Songoro Cosongo y No le Pegue a la Negra (H. Lavoe, J. Arroyo)

Alfonsina y el Mar (A. Ramirez)

Caribe (M. Camilo)

Um a Zero (Pixinguinha)

Joi, 17 noiembrie 2016, ora 19.00

Dirijor: Tiberiu Oprea

Soliști: Cristina Anghelescu (vioară) și Marian Olaru (flaut)

Program:

P.I. Ceaikovski – Serenada pentru corzi, op. 48

W.A. Mozart – Concert pentru flaut nr. 2 în Re major, KV 314

W.A. Mozart – Concertul pentru vioară nr. 2 în Re major, KV 211

Vineri, 18 noiembrie 2016, ora 19.00

Vă place Schu...?

Răzvan Suma (violoncel) și Horia Mihail (pian)

Program:

Schubert - Sonata Arpeggione,
Schumann - “5 Stücke im Volston”,
“Fantas iestücke” și “Adagio și Allegro”

Joi, 24 noiembrie 2016, ora 19.00

Concert simfonic

Dirijor: George Hariton

Solist: Filip Papa (violoncel)

Program:

Felix Mendelssohn - Simfonia a X-a

J. Haydn - Concertul pentru violoncel
in Re major
W.A. Mozart - Simfonia nr. 36, „Linz”

**Vineri, 25 noiembrie
2016, ora 19.00**

Enescu 135
Pian la patru mâini
Soliști: Corina Răducanu și Eugen
Dumitrescu

George ENESCU - Rapsodia română
op. 11 nr.2

George ENESCU - Suita pentru pian la
patru mâini (Prelude, Valse triste,
Intermezzo, Barcarolle, Marche)

George ENESCU - Rapsodia română
op. 11 nr.1

**Joi, 1 decembrie 2016,
ora 19.00**

Concert vocal-simfonic dedicat Zilei
Naționale

Dirijor: Tiberiu Oprea

Soliști: Daniela Vlădescu (soprană),
Mediana Vlad (soprană), Patricia
Seymour (soprană), Stefan Popov
(bariton) și Alfredo Pascu (tenor)

În program, Rapsodia română nr.1,
Poema română, Dansuri românești,
Valurile Dunării, Lăsați-mă să cânt,
Muzica e viața mea, Sărmane lăutar, N-
ar fi rău dac-ar fi bine ș.a.

**Joi, 8 decembrie 2016,
ora 19.00**

Dirijor: Walter Hilghers (Germania)

Solist: Sebastian Tegzesiu (vioară)

Program:

L. v. Beethoven – Uvertura „Egmont”,
op. 84

Beethoven – Concertul pentru vioară
în Re major, op. 61

Felix Mendelssohn-Bartholdy –
Simfonia nr.1 în do minor, op.11.

**Vineri, 9 decembrie
2016, ora 19.00**

Concert cameral

Soliști: Ioana Raluca Voicu-Arnăuțoiu
– vioară, Geanina Munteanu –
mezzosoprană, Manuela Giosa – pian

Program:

Rebecca Clarke - Trei cântece vechi
englezești pentru voce și vioară

Johann Sebastian Bach - Aria “Bereite
dich Zion” pentru voce și pian, din
Oratoriul de Crăciun

Johann Sebastian Bach - Aria “Agnus
Dei” pentru voce și pian, din Misa în si
minor

Henry Purcell - Sonata în sol minor
pentru vioara și pian

Gustav Holst - Patru cântece pentru
voce și vioară

Olivier Messiaen - Louange à
l’Immortalité de Jésus, pentru vioară și
pian, din Cvartetul pentru sfârșitul
timpurilor

Johann Sebastian Bach - Aria
“Erbarme dich, mein Gott” pentru voce,
vioară și pian din Oratoriul Patimile
după Matei

**Joi, 15 decembrie 2016,
ora 19.00**

Dirijor: Iulian Rusu

Solist: Petru Iuga (contrabas)

Program:

Piotr Ilici Ceaikovski – Marșul slav, op. 31

Ceaikovski – Variațiunile pe o temă Rococo, op. 33

Ceaikovski – Simfonia a IV-a în fa minor, op. 36

**Vineri, 16 decembrie
2016, ora 19.00**

Jazz for Christmas

Corneliu Stroe și Blue Jazz Band

Corneliu Stroe (tobe), Raluca Stoica (voce), Roxana Stroe (chitară, voce), Cătălin Răsvan (chitară bass) și Lucian Sauleanu (flaut, saxofon, voce)

Program: Mercy Mercy (Joe Zawinu), Rout 66 (Bobby Troup), Take five (Dave Brubeck), Am plecat să colindăm (aranjament Gh. Cucu), Dimineața lui Crăciun (colind tradițional), Frim fram sauce (Nat King Cole), Have yourself merry little Christmas (Hugh Martin, Ralph Blane), Maltde milk (Robert Johnson), Bordeiaș, bordei, bordei (Anton Pann), Santa Claus coming to town (John Frederick), Baby what you want me to do (Jimmy Reed), Măș Crăciun (colind tradițional), White Christmas (Irving Berlin), Caravana (Juan Tizol), Sweet home Chicago (Robert Johnson), Sweet home Alabama (Lynard Skynard), Na hareis (Notis Sfakianakis)

**Joi, 22 decembrie 2016,
ora 19.00**

Gală Vineză

Dirijor: Florin Totan

Program:

W.A. Mozart – Uvertura la opera „Răpirea din Serai”

J. Brahms – Dans ungar nr. 1

Weber – Invitație la vals

D. Șostakovici – Vals

G. Bizet – Uvertura „Carmen”

Strauss – Tunete și fulgere, Trandafirii din sud, Kaiser Vals, Galopul suspinelor, Dunărea albastră, Radetzky Marș ș.a.

Din programul viitor, 19 ianuarie - 29 iunie 2017

Vineri, 17 Februarie 2017, ora: 19:00 - Gala laureaților Festivalului Internațional Mihail Jora

Joi, 2 Martie 2017, ora: 19:00 - Cucerind Paradisul

Orchestra de brass a Filarmonicii Pitești. Dirijoare - Dalma Lidia Kovács. Solist - Cristian Stanciu - trompetă.

Vineri, 3 Martie 2017, ora: 19:00 - Dragoste ca-n filme

Muzică de cameră cu povești din pelicule. Soliști - Ecaterina Luculescu - voce, Anca Sinaci - vioară, Alexandru Burcă - pian, Radu Sinaci - violoncel, Paul Luculescu - percuție.

Vineri, 24 Martie 2017, ora: 19:00 - Bijuterii muzicale

Recital cameral extraordinar. Soliști - Ilinca Dumitrescu - pian, Vasile Macovei - fagot, invitat special.

Joi, 30 Martie 2017, ora: 19:00 - Aventurile fantastice ale lui Peer Gynt

Orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești, dirijor - Cristian Lupeș. Soliști - Marius Manole - actor, Olivia Iancu - chitară.

Miercuri, 19 Aprilie 2017, ora: 19:00 - Vineri, 21 Aprilie 2017, ora: 21:00 - Festivalul național de percuție de la Pitești, Ediția a II-a

Vineri, 28 Aprilie 2017, ora: 19:00 - Pianul călător, Ediția a VII-a

Solist - Horia Mihail - pian.

Orchestra Filarmonicii Pitești.
Dirijor - Sabin Pautza

lată că revista „Euphonia”, editată de Filarmonica Pitești, pornește din nou la drum! Cu un număr sporit de colaboratori valoroși și de nădejde, cărora le mulțumesc aici pentru sprijinul dezinteresat, pe care contăm și în continuare. Cum contăm pe fiecare cititor în parte, pe alți colaboratori de suflet pe care îi așteptăm alături de noi, cei câțiva! (J.D.)

